

Chương 1

Một ngày tháng Tư tại thành phố K, trời đổ cơn mưa rả rích. Đang giờ lên lớp buổi chiều, các sinh viên giờ cao cấp sách và giáo trình che đầu, chạy như bay trên sân trường.

Chân Ý giẫm lên vũng nước, rảo bước chạy tới trú dưới tán cây cao đầu ngõ, ngẩng đầu trông lên chồi non xanh muốt và bầu trời phương Bắc cao vời vợi.

Cuối ngõ là một ngôi nhà nhỏ kiểu Dân quốc cuối triều Thanh, hoa anh đào trắng mưa hắt hết vào nhà, cô vôi vàng gài móc cửa lại rồi cài then. Trong sân nở rộ, cánh hoa rơi lả tả. Nơi ấy yên ắng trang nhã tựa chốn đào nguyên, điềm tồ hài hòa với những tòa giảng đường xung quanh.

Gió xuân nhẹ lướt qua ngọn cây, những hạt mưa đọng trên lá tuôn rơi tí tách, chui vào trong cổ áo, lạnh buốt. Chân Ý thoáng rùng mình, chạy ù vào màn mưa, theo đà đó lao tới ngôi nhà nhỏ ở cuối ngõ.

Cánh cửa gỗ kêu kẽo kẹt, trong nhà phần lớn là đồ gỗ cổ xưa, ấm áp và dễ chịu.

Trong chiếc radio kiểu xưa, phát thanh viên đang đọc bản tin thời sự: “Một tuần sau khi Đường Thường – nạn nhân trong vụ cưỡng hiếp của Lâm Tử Dục – tự sát, Tòa án Nhân dân quận Lan Đình cho rằng chứng cứ không đầy đủ, bác bỏ tố tụng Lâm Tử Dục và ba người khác về tội danh cưỡng hiếp. Ngày hôm qua, phía nạn nhân bày tỏ rằng sẽ tôn trọng phán quyết. Vụ án kéo dài ba tháng này...”

Chân Ý cởi áo khoác, giữ những cánh hoa và giọt mưa còn vương trên áo. Thấy cửa sổ không đóng, nước

Ngôi nhà này chỉ có ông nội cô ở, ông là cựu giáo sư khoa Triết trường Đại học K, cả đời say mê nghiên cứu, xưa nay vẫn lồi thối lếch thếch. Đừng nói chuyện nhỏ nhặt như đóng cửa sổ, ngay cả một ngày ba bữa cơm còn phải nhắc nhở. Theo cách nói ngày nay, ông là đứa trẻ già đầu thông minh nhưng ngo ngáo.

Bốn tháng nay, Chân Ý bận đến mức chân không chạm đất, không có thời gian đến thăm ông. Cô chị họ năm xưa lấy chồng đại gia đã thuê thím Trương giúp việc đến chăm sóc ông. Nhưng hôm nay thím Trương xin nghỉ nên Chân Ý mới tới đây.

Chiếc kim đồng hồ chỉ 2 giờ rưỡi, đến giờ ông ngủ trưa dậy rồi. Chân Ý đang chuẩn bị lên tầng, lại thấy trên chiếc ghế gỗ lim đặt một hộp giấy tinh xảo, gửi về từ Mỹ, cô mới nhớ ra chị gái ở phố Wall xa xôi đã gửi quà về chúc mừng cô kết thúc vụ án lớn đầu tiên trong đời. Quả thực là vụ án lớn, rất nhiều luật sư cùng ngành cả đời cũng không thể gặp được.

Chân Ý mở hộp giấy ra, bên trong là một chiếc váy ngắn đính đá hở lưng, lụa trắng bông bèo, áo khoác viền ren được cắt may tinh tế, trông vô cùng đẹp mắt. Chị gái kỹ tính còn giúp cô phối túi xách và giày cao gót nữa.

Điện thoại trong phòng khách đổ chuông, cô nhận lấy, nghiêng đầu kẹp bên tai: “Xin chào?”

Hình như bên kia hơi bất ngờ, ngập ngừng giây lát rồi khẽ hỏi: “Chân Phủ phải không?” Giọng nam trầm thấp ôn hòa, Chân Ý lập tức cảm thấy đầu óc trong lòng bị giọng nói này làm xao xuyên. Chân Phủ ư? Cách gọi này quá tôn kính và cổ điển thì phải. Nhưng nghĩ lại, ông nội cô thuộc dòng dõi thư hương, học trò khắp thiên hạ, gọi là “Chân Phủ” cũng không xem là cổ hủ và quái đản.

Cô bối rối trong chốc lát, người bên kia chẳng mấy may sốt ruột, vẫn bình thản chờ đợi mà không hề nổi nóng.

Trong phút giây tĩnh lặng, chỉ nghe tiếng mưa rơi trên cây chuối ngoài cửa sổ.

Chân Ý bừng tỉnh, vội vàng đặt đồ xuống, cầm điện thoại đang hoàng: “Đây đúng là nhà họ Chân, xin hỏi anh tìm ai ạ?”

“Tôi đã hẹn ba giờ sang thăm giáo sư Chân, không biết giáo sư có nhà không?”

“Có ạ.”

“Cảm ơn.” Anh ta lịch sự nói, rồi cúp điện thoại.

Ông nội xuống nhà, mặc chiếc áo dài cotton nhãn nhúm, mái tóc bạc bù xù, trông như ông tú tài nhếch nhác cuối triều Thanh. Chân Ý nói có người đến thăm, chải đầu cho ông, khuyên nhủ hết lời nhưng ông vẫn không chịu thay áo, cô đành phải là qua chiếc áo dài cho xong chuyện.

Ngoài kia mưa vẫn rơi tí tách, chiếc radio vẫn rử rử đưa tin đang phát trên sóng FM: “...Tại phiên tòa xét xử, công tố viên Doãn Đặc và luật sư Chân Ý đại diện cho nạn nhân đã lợi dụng màn truy hỏi bất ngờ, bác bỏ tội tã những lời biện giải của bị cáo. Chuyên gia luật phân tích cho rằng Lâm Tử Dục và ba người còn lại sẽ bị phán ít nhất mười năm tù giam. Nhưng tại phiên xét xử thứ hai, luật sư bào chữa đưa ra chứng cứ đánh thép chứng tỏ nạn nhân Đường Thường vốn là gái làng chơi. Về sau Đường Thường không chịu nổi áp lực nặng nề nên nhảy lầu tự tử...”

“Tạch!” Chân Ý thờ ơ tắt radio.

Mưa đã tạnh, cô lại mở cửa sổ ra, dùng chêm gỗ chống từng cánh cửa đầu ra đây. Quét dọn căn nhà sạch sẽ tinh tươm, pha ấm trà đãi khách đặt trong phòng khách, xong xuôi hết rồi cô mới ôm quần áo đi lên lầu.

Bộ váy may theo số đo, khoác lên người trông thanh nhã duyên dáng. Chân Ý khác vui vẻ, cởi váy ra, chợt nghe thấy tiếng hét hoảng hốt của ông: “Lũ lụt rồi!”

Chân Ý vợ lấy cái áo sơ mi chạy xuống nhà, thấy ông nội làm đổ nước sôi khắp bàn. Trên bàn mịt mù hơi nước. Cô lập tức gỡ chiếc áo khoác treo trên chiếc giá gần nhất thấm nước, ngăn không cho nước chảy xuống chân ông.

“Ông đứng sợ, không sao đâu!” Cô mỉm cười an ủi ông, lại nghe phía sau có người đóng cửa, rất khẽ rất chậm, dường như không muốn khiến người ta chú ý. Nhưng cửa gỗ đã cũ, khó tránh khỏi phát ra tiếng.

Chạy vội từ trên tầng xuống, quần áo cô tuy xộc xệch nhưng không đến nỗi “phi lễ chó nhìn”, cú đóng cửa này quả thật làm cho người ta lúng túng.

Cô khó chịu lên tầng, không bao lâu sau ông nội gọi với lên: “Ý ơi, khách sắp về rồi!”

Chân Ý không chịu xuống tiền, dẫu môi, miễn cưỡng lên tiếng: “Tạm biệt!” Nhưng đối phương không đáp lại.

Người đi khuất cô mới ra, vũng nước trên nền nhà đã được lau sạch. Cô thâm kinh ngạc, ông nội thậm chí còn không biết cây lau nhà để đâu, xem ra là do vị khách kia lau rồi, sợ ông nội không cẩn thận giẫm phải té ngã đây mà. Bàn cũng đã được lau khô, trong sọt rác có một chiếc áo khoác.

Một ý nghĩ nhanh như tia chớp lóe lên trong đầu Chân Ý, cô lấy áo khoác của khách đi thấm nước ư? Lật ra nhìn, vậy mà cô lại lấy chiếc áo Zegna cao cấp làm rẻ lau.

Chân Ý rên rỉ, ôm áo khoác lao như bay ra cửa.

Một chiếc Porsche màu đen đỗ đầu ngõ, có người kính cẩn che chiếc ô đen cho người ấy, còn người ấy mặc bộ vest phẳng phiu, khom người định lên xe.

“Xin chờ một chút!” Cô chạy nhanh tới, giẫm phải vũng nước đọng khiến nước văng tung tóe.

Người ấy đứng thẳng lên, hơi nghiêng đầu nhưng không quay lại.

Không biết bởi vì chiếc xe hay bởi vì người mà đám sinh viên đi ngang qua thì nhau nhìn ngó.

Vừa chạy tới sau lưng người ấy, cô bỗng phát giác người này rất cao, bộ vest được cắt may rất khéo, thẳng thớm không một nếp nhăn. Người che ô đứng cạnh nhìn Chân Ý, ánh mắt hững hờ.

Gió xuân thổi tới, giọt mưa đọng trên lá rơi xuống, dậy tiếng lộp bộp trên tán ô. Chân Ý đứng ngoài ô, rụt cổ lại, giọng điệu thỏa đáng: “Vừa nãy không cẩn thận lấy áo anh thấm nước, tôi giặt sạch rồi trả cho anh nhé?”

“Không cần đâu.” Anh ta thản nhiên nói, khom người định lên xe nhưng hơi khựng lại: “Những điều giáo sư Chân chỉ dạy đáng quý hơn một chiếc áo nhiều.”

Trạng thái tinh thần của ông nội hiện giờ còn có thể nghiên cứu học thuật ư?

Chân Ý bối rối, tuy vậy xưa nay tính tình cô vốn thoải mái vô tư, nếu người ta đã nói chẳng đáng thì cô cũng không dây dưa nữa.

Lúc xoay người định đi, cô bỗng trông thấy gương mặt nghiêng tuấn tú khôi ngô của anh ta, giống như có cánh hoa anh đào lìa cành theo gió bay đến từ nơi không xa. Cô hơi sững sờ.

“Ngôn Cách?” Cô không chắc lắm, ôm áo anh tiến lên một bước, sau khi thấy rõ cô cười rạng rỡ: “Đã lâu không gặp.”

“Xin lỗi, tôi không nhớ cô.” Dứt lời, anh khom người lên xe.

Cô biết anh có tật hay quên người khác, không hề để ý, còn rất vui khi gặp lại cố nhân ở nơi đất khách quê người: “Anh quên rồi à, em là Chân...”

Chưa nói xong, người che ô đã đóng cửa xe lại. Chân Ý chỉ nhìn thấy chiếc cảm thanh thoát trắng trẻo của anh.

Nhìn chiếc xe xa dần, Chân Ý thờ ơ nhún vai. Đã xa cách tám năm, với tính cách lạnh nhạt của anh, ắt hẳn đã sớm quên cô rồi. Nếu cô vẫn giống như thời trung học, chắc hẳn đã giả vờ nhanh miệng, cười khúc khích nói: “Đàn anh, em là con bé từng yêu đương với anh thời trẻ trâu đấy!” Rồi nhìn anh – da mặt vốn mỏng – mắc cỡ đỏ cả tai. Nhưng cô không còn điên rồ như xưa nữa, còn anh vẫn không thềm đoái hoài đến cô như thuở nào, thậm chí chẳng buồn chào hỏi.

Trở về nhà, ông nội đang ngồi bên bàn ăn bánh brownie hạch đào.

Chân Ý đoạt lấy đĩa bánh, giả bộ trộn mắt: “Ông già này lại không nghe lời rồi, từng này tuổi còn có thể ăn đồ ngọt ư?”

Ông nội cầm chiếc đĩa, hết sức tủi thân: “Là đường xylitol (1) mà.”

(1)Xylitol là chất ngọt tự nhiên, được chiết xuất từ cây bu-lô, cây sồi xanh, hoặc một số loại cây khác. Xylitol có độ ngọt tương đương đường mía, nhưng ca-lo chỉ bằng khoảng 75% đường mía. Sử dụng đường xylitol có thể hạn chế các vấn đề sức khỏe như huyết áp, tiểu đường. (Mọi chú thích trong cuốn sách này đều của người dịch.)

“Ồ?” Đúng là được đặc chế từ đường xylitol, ai có lòng như vậy nhỉ? Trên bàn còn đặt mấy lọ hạt có vỏ cứng: hạch đào, hạt điều, hạt phỉ, hạt mắc ca... Trên lọ thủy tinh dán giấy ghi chú, nét chữ đẹp đẽ, viết “Mỗi ngày ba hạt”.

Chân Ý trả đĩa cho ông nội, hỏi: “Người vừa nãy là ai thế ạ?” Ông nội đã về hưu từ lâu, không thể nào là thầy giáo của anh ấy được. Vả lại anh ấy đã ra nước ngoài từ mấy năm trước.

Ông nội gãi đầu: “Thầy Tô giới thiệu.”

Giáo sư Tô là đồng nghiệp của ông, chuyên ngành Y. Ông nội nghiên cứu Triết học, từ lâu đã nổi tiếng trong ngành. Mặc dù đã về hưu, nhưng thường xuyên có học trò tới thăm hỏi nhờ chỉ dạy.

Nhớ lại năm đó ở Thâm Thành rợp bóng cây xanh, anh nói muốn ra nước ngoài học y. Bây giờ xem ra anh đã chuyển sang nghiên cứu Triết học rồi? Ngẫm lại như vậy đúng là rất hợp với tính cách lạnh nhạt, cực kỳ lạnh nhạt đó của anh. Đã mười hai năm kể từ lần đầu gặp mặt, tám năm tính từ buổi chia ly, thời gian trôi đi nhanh quá.

Chân Ý cầm thìa xúc một miếng bánh brownie nhỏ xinh, vị đường xylitol, chỉ có anh mới nghĩ ra được thôi. Cô chọc chọc vào chiếc bánh ngọt màu đen, bỗng nhớ lại những năm tháng đeo đuổi người ấy. Xem Đồi gió hú, hai mươi năm, Catherine biến thành rồi vẫn phải trở về bên Heathcliff giữa đêm gió táp mưa sa. Khi đó cô cho rằng mình sẽ có mối tình đầu sâu đậm như Catherine. Nhưng dần dần cô nhận ra, nào có mấy người đàn ông yêu đến cuồng si như Heathcliff chứ?

Cô bé đã trưởng thành, biết được cái gì gọi là hiện thực, cái gì gọi là tuổi thanh xuân khi còn dịp hãy tận hưởng hết thú vui (2), nhất là tuổi thanh xuân của cô gái trẻ.

(2)Nguyên văn là “Thanh xuân đặc ý tu tận hoan”, cải biên từ câu “Nhân sinh đặc ý tu tận hoan” – Đòi người khi còn dịp hãy tận hưởng hết thú vui, trong bài thơ Xin mời rượu của Lý Bạch.

Những ký ức xưa kia chợt vụt qua, Chân Ý nhướn mày, điều tiếc nuối duy nhất là: Gương mặt tuần tú ấy lại không thuộc về mình. Là hội trưởng hội mê trai đẹp, cô vô cùng đau xót. Cô cười sự thiếu đứng đắn của mình, vui tươi trở lại, chọc chọc tay ông nội: “Ông ơi, bao giờ gặp cậu học trò nào đẹp trai ngất ngây nhớ giới thiệu cho cháu gái nhé. Nước phù sa đừng để chảy ruộng ngoài a!”

Ông nội phớt lờ cô, ngoan ngoãn ăn bánh ngọt. Chân Ý dẩu môi, trừng mắt nhìn ông.

Mấy năm nay, cô không còn theo đuổi bạn trai như thế nữa.

Còn nhớ rõ, cô chấp tay sau lưng đi bên cạnh anh, nghiêm túc nói: “Ngôn Cách, cho em mượn một thứ nhé.”

Anh hờ hững nhìn cô, ánh mắt như muốn hỏi: “Gì cơ?”

“Kiss!” Cô hé môi cười.

“...”

“Đừng đi mà... Anh yên tâm, em sẽ trả lại cho anh... Này, anh đừng chạy... Anh tưởng chạy thoát được à?”

Chân Ý hẹn cô bạn thời đại học Tư Côi đi ăn đồ ngọt. Năm ấy tốt nghiệp, hai người cùng vào Cục Cảnh sát, nhưng sau mấy tháng làm việc Chân Ý đã từ chức và đi học tiếp. Mấy năm trôi qua, Tư Côi đã thực hiện được lý tưởng từ tấm bé của mình: Cảnh sát hình sự.

Tư Côi lớn lên ở Tây Bắc nên mang trong mình tính cách khảng khái hào hùng tiêu biểu của người phương Bắc, thậm chí Chân Ý tự xưng là người mạnh mẽ thì thoảng cũng phải yêu điệu gọi cô một tiếng Tử Quỷ(1).

(1) “Tử Quỷ” nghĩa là ma quỷ hay người chết, trong tiếng Trung có cách phát âm tương tự với Tư Côi.

Vụ án Đường Thường và Lâm Tử Dục ám ảnh Chân Ý quá lâu. Sau khi Đường Thường nhảy lầu, Tư Côi sợ tâm trạng cô bạn không vui nên hôm nay trò chuyện một lúc rồi mới hỏi: “Gần đây tâm trạng vẫn ổn chứ?”

Đương nhiên Chân Ý hiểu: “Ừ, vẫn bình tĩnh.”

Tư Côi khích lệ: “Biểu hiện trên tòa của cậu rất tuyệt, vụ kiện này đã giúp cậu nổi danh sau một trận chiến. Nếu không phải Đường Thường tự sát, có lẽ sẽ có kết quả khác.”

“Các cậu nhận định cô ấy tự sát thật à?”

“Cậu nghi ngờ gì?”

“Không có, hỏi bừa thôi.” Chân Ý cho rằng Đường Thường không đến mức tự sát, nhưng cô cũng không thể xoay chuyển được gì.

Tư Côi: “Ngoài phổ đồn thổi là cậu bán chứng cứ, đòi được ba triệu phí giải quyết riêng cho nhà họ Đường thì phải?”

Chân Ý nhướn mày: “Cô cảnh sát, cô muốn thăm vấn tôi đây à?”

Tư Côi không hỏi đến cùng nữa, cô không đứng ở vị trí của Chân Ý, nên không thể nào bình luận lựa chọn của cô ấy. Khoảng thời gian đó, Chân Ý làm luật sư tư cho Đường Thường, giúp đỡ bên khởi tố thừa kiện, thậm chí còn bạt mạng hơn thành viên đoàn khởi tố. Cô đoán đại khái là Chân Ý trao đổi gì đó, có lẽ đây là mong muốn của vài người trong hệ thống. Cô không hề tán thành, cô cho rằng trừng phạt cái ác là điều tất yếu của xã hội. Nhưng cô cũng biết bởi vì thế lực hùng hậu phía sau bốn bị cáo nên vụ án này tiến hành hết sức khó khăn, bên khởi tố không có đủ chứng cứ, ngược lại áp lực đổ hết lên đầu luật sư tư. Cô biết mấy tháng nay Chân Ý phải chịu đựng thế nào, mỗi ngày chỉ ngủ hai tiếng, thu thập chứng cứ, tìm kiếm nhân chứng khắp mọi nơi, thậm chí còn bị đe dọa liên miên. Nhưng cô ấy vẫn gồng mình, nâng đỡ Đường Thường tâm trạng bất ổn ở nơi đầu sóng ngọn gió. Cô ấy muốn đưa bốn kẻ kia vào tù hơn ai hết, nhưng cuối cùng...

Chân Ý sụp mắt, nhớ tới lời nói của Đường Vũ – em gái Đường Thường: “Ngồi tù có ích lợi gì chứ? Luật sư Chân, có thể phán tử hình không, có thể khiến chúng chết không? Không thể, ngồi tù mười năm ư? Với thế lực, quyền hành nhà chúng, nhốt được ba năm tôi cũng thấy nghi ngờ rồi. Đến lúc đó lại để báo đài thổi phồng bi kịch của chúng tôi nữa ư? Vậy nỗi khổ của nhà tôi được xem là gì, cái chết của chị tôi được tính ra sao? Trò cười hay là hài kịch? Nếu là

vậy, cứ coi như chị tôi tạo scandal đi, không phải cư dân mạng đều nói vậy à? Tôi thà rằng cầm ba triệu đền bù cho bố mẹ còn hơn. Người đã chết rồi, đòi cái thứ chính nghĩa chó má đó có ích gì chứ? Đừng nói với tôi chuyện đưa chúng vào vòng pháp luật để người khác khỏi phải chịu thương tổn, tôi không cao thượng như vậy. Nói thật, tôi thật sự mong chúng cưỡng hiếp hết đàn bà ở thành phố K này.”

Trong lỗ đăng, Chân Ý cười cô đơn.

Thấy vậy, Tư Côi thâm trách mình lắm lời, chuyển đề tài: “Sao Dương Tư không đến thế?”

“Ngủ bù.” Dương Tư là bạn cấp ba của Chân Ý ở Thâm Thành, cùng thi đại học ở thành phố K, giờ đây làm việc tại cùng một văn phòng luật.

Chân Ý ngậm miếng xoài, tóm lược mối ân ái tình thù trong vòng vài câu: “Dương Tư theo một vụ ly hôn, bên nam cặp bồ, đòi chuyển tài sản, nói bên nữ nhàn hạ làm bà lớn, ăn của hắn, ở nhà hắn, dùng đồ của hắn, không có tư cách đòi tiền, cho cô nàng mấy chục nghìn phí chia tay đã tốt lắm rồi. Ở với nhau có đứa con trai, tên chồng không chịu buông tay, nói cô vợ không có khả năng nuôi dưỡng. Mẹ nào lại chịu xa con chứ, ngày ngày khóc lóc kể lể năm đó ân ái thế nào. Nghe nói là làm âm đến mức trời đất quay cuồng, Dương Tư mệt mỏi tóp hết cả ngực.”

Tư Côi phì cười, gật đầu tán đồng: “Tớ đã thấy phụ nữ thời khắc đó rồi, trông rất đáng thương khổ sở. Haiz, tất cả lại đổ hết lên Dương Tư, con bé nghe nhiều có khi mất hết hi vọng với cuộc sống mất.”

Chân Ý lườm cô: “Dương Tư là luật sư đại diện cho bên nam.”

“...” Tư Côi trợn mắt.

“Vì thế mới nói đàn bà không tự lập tự cường, trở thành người dựa dẫm vào đàn ông, không có quyền chủ động thế nào cũng bị hủy hoại. Cậu xem, kiện ra tòa thậm chí không mời nổi luật sư tốt.” Chân Ý giải quyết bát chè xoài bưởi chỉ trong mấy phút, quay sang đánh chén chè trân châu, lẩm bẩm: “Phụ nữ đó à, những chuyện quá khứ có gì hay để nói chứ, dù có đau khổ hơn nữa người nghe cũng không cảm động lây, nói ra người khác chỉ coi là tuồng kịch. Có một thứ gọi là vật đổi sao dời, được làm theo số đo của đàn ông đấy.”

Tư Côi nhạy cảm ngộ ra: “Ồ, người đẹp, vị công tử nào làm tổn thương trái tim của cậu thế?”

Chân Ý gườm gườm nhìn cô nàng: “Tớ toàn làm tổn thương người ta thôi, nào có bị tổn thương bao giờ.”

Tư Côi cười khanh khách.

“Luật sư Chân?” Phía sau có người gọi Chân Ý. Là một người đẹp cao ráo thon thả, đeo kính râm, trông rất phong cách.

“Tổng Y?”

Tư Côi ngẩng đầu lên, diễn viên Tống Y á? Tống Y và Đường Thường đều xuất thân từ người mẫu. Đường Thường, không tiếng tăm gì, nhưng Tống Y lại nổi như cồn, nhờ khả năng diễn xuất tinh tế mà trở thành tiểu hoa đán trên màn ảnh. Nếu không phải trung tâm thương mại này quá đắt đỏ không ai tới, cô ta đã sớm bị người ta vây kín rồi. Cô ta có xích mích với Đường Thường, nhưng trong vụ án của Đường Thường lại đứng ra làm chứng, kết quả bị dư luận ném đá là tạo scandal.

Diễn viên nổi tiếng Tống Y cười rất đẹp, mở túi xách: “Luật sư Chân, để tôi mời cô bữa này nhé.”

“Tôi trả rồi.”

“Vậy để lần sau.” Tống Y nói: “Luật sư Chân, tôi đã giới thiệu cô cho rất nhiều bạn bè, sau này nếu họ gặp phải phiền toái sẽ nghĩ đến việc mời cô đầu tiên.”

Chân Ý không đón nhận sự ưu ái ấy, mỉm cười, giải thích: “Tôi không làm dân sự, chỉ chuyên lo mấy vụ hình sự kiểu như tổn thương thân thể thôi, nếu các cô gặp phải mấy chuyện như giết người, bạo hành, cưỡng hiếp... thì nhớ đến tìm tôi nhé.”

Tống Y: “...”

Tư Côi quay đầu đi chỗ khác, cười đến mức vai run run.

“...Biết rồi, lần sau gặp.”

Chân Ý không quan tâm đến cái miệng quạ đen của mình, càng không ngờ rằng lời mình nói lại ứng nghiệm. Tối hôm đó, quả thật đã có chuyện xảy ra.

Tư Côi trông theo hướng Tống Y: “Chân, đại minh tinh thân thiện với cậu thế, tớ tò mò luật sư các cậu có quan hệ thế nào với người ủy thác vậy?”

“Chồng hờ vợ tạm.” Chân Ý hơi dăm chiêu: “Ngắn ngắn một chút là tình một đêm; dài hơn là bồ bịch. Thi thoảng thật lòng, quá nửa giả dối. Tóm lại một câu: Đồi bên cùng có lợi.”

Tư Côi bị ví dụ của cô chọc cười, thoáng nghĩ ngợi lại phì cười, đúng là thỏa đáng không thể bàn cãi.

“Chân, vợ cả là ai thế?”

“Pháp luật.”

“Tại sao?”

“Bởi vì bọn tớ “chui” vào kẽ hở của pháp luật.”

“...”

Tư Côi đã quen với vẻ không đứng đắn của bạn mình, “Cậu làm luật sư như vậy, đến đâu cũng có “bạn trai cũ” thanh toán giúp cậu, thật sung sướng biết bao.”

“Ghen tị với tớ đi.”

“Vâng, ghen tị đến chết rồi đây. Đại luật sư Chân, Dương Tư nói, cậu đại diện cho người ta chưa bao giờ thua kiện? Ngay cả lần này, cư dân mạng cũng cho rằng người chiến thắng là cậu.”

“Không phải tớ giỏi, mà tớ chỉ nhận vụ án có thể thắng.” Chân Ý nói thẳng. Biện Khiêm – sếp của văn phòng luật là học trò của ông nội, “anh trai” của cô. Anh chỉ chọn vụ án có cả danh lẫn lợi cho cô, muốn lãng xê cô thành luật sư nổi tiếng “bất khả chiến bại”. Cô hiểu rõ chặng đường này được hưởng biết bao ân huệ và thiên vị, nhưng cô thoải mái thanh toán nhận lấy, chưa từng cảm thấy xấu hổ. Quan hệ giữa người với người cũng như học vấn, IQ và vẻ bề ngoài, bày đặt không cần mới là thiếu não.

Chân Ý đánh chén xong hai bát chè, đứng dậy đi tìm phòng vệ sinh. Đẩy cánh cửa thoát hiểm, đi gần năm mươi mét dọc theo hành lang trống trải mới nhìn thấy hình người phác họa màu xanh màu đỏ ở tít đằng kia. Chân Ý thầm ai oán: Phòng vệ sinh xa xôi hẻo lánh thế này, đúng là chim không thềm ị.

Cô liếc nhìn phòng vệ sinh nam, buồn cười. Dĩ nhiên chim... không thể ị được rồi... Đúng lúc ấy, cửa phòng vệ sinh đột nhiên mở ra. Nữ thanh niên thuần khiết sao có thể nhìn chằm chằm phòng vệ sinh nam mà cười được chứ? Cô thôi cười, nghiêm túc đi vệ sinh. Nhưng cô nhận ra người vừa bước ra từ phòng vệ sinh nam đó.

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, nét mặt cô thay đổi liên tục.

Ngoài bối cảnh hiền hách, Lâm Tử Dục còn là tâm điểm trên mạng. Hần thường xuyên gây sự, đoạn phim ẩu đả có mặt hắn được đăng tải lên mạng ba lần bốn lượt. Từng có lời đồn về hành vi cưỡng hiếp ác độc của hắn, nhưng vì không có nạn nhân nên gác lại coi như xong chuyện. Lần này Đường Thường đứng ra, song lại kết thúc bằng cái chết.

Tất cả những chi tiết có liên quan đến vụ án đều trôi vào dĩ vãng từ sau giây phút phán quyết, Chân Ý sẽ không nhắc lại nữa. Lần này trông thấy Lâm Tử Dục ở cửa phòng vệ sinh, cô cảm thấy buồn nôn, ghê tởm cực kỳ, nhìn hắn đầy khinh thường rồi đẩy cửa vào phòng vệ sinh. Nào ngờ có một sức lực mãnh liệt áp tới từ phía sau, kéo cô lại áp lên tường.

Lâm Tử Dục chắn trước mặt cô, sắc mặt sa sầm.

Từ nhỏ đến lớn, Lâm Tử Dục chưa từng gặp trở ngại và chuyện không vừa ý, đối với hắn, pháp luật chẳng khác gì trò đùa. Hắn gặp Đường Thường lần đầu ở bữa tiệc sinh nhật của một gái gọi hạng sang. Đường Thường có vóc dáng đẹp, tính cách thanh cao, trong sự khoáng đạt mang chút kháng khái, không hư vinh và bồ bã, không làm bộ làm tịch. Kẻ thường gặp con gái ham tiền và nhu nhược như Lâm Tử Dục bị cô hấp dẫn, không tài nào rời mắt nổi.

Vốn dốt nát bất tài, hắn nghĩ nát óc mới ra một câu thích hợp với nữ thân nhất: Giàu sang không thể cảm dỗ(2). Đã là vậy, hắn càng muốn cảm dỗ cô.

(2) Có xuất xứ từ quyển Mạnh Tử - Đền Văn Công hạ, đầy đủ là “Phú quý bất năng dâm, bần tiện bất năng di, uy vũ bất năng khuất” tức “Giàu sang không thể cám dỗ, nghèo khó không thể chuyển lay, quyền uy không thể khuất phục”; thể hiện phẩm chất của đáng trọng phu.

Hắn hỏi han thông tin về Đường Thường, lúc đó ả gái gọi hạng sang hắn bao nuôi giờ trở ghen tuông, nói Đường Thường lòng dạ thanh cao, không phải vung tiền là có thể mua được. Hơn nữa người ta đã có bạn trai, tình cảm rất tốt. Về sau Lâm Tử Dục gặp được bạn trai của Đường Thường tên Ngô Triết, trông rất điển trai thuần khiết. Đường Thường ngồi trên chiếc xe điện của Ngô Triết, cười tươi như hoa, vậy mà lại không chịu lên chiếc xe Rolls-Royce Wraith của hắn.

Để có được cô, Lâm Tử Dục đeo bám như sam, nhưng tiền tài của hắn không thể nào khiến Đường Thường rung động. Công việc và cuộc sống của Đường Thường và Ngô Triết bị quấy nhiễu hỗn loạn, hai người quyết định rời khỏi thành phố K. Lâm Tử Dục hết sức kinh ngạc. Khi đó hắn vừa hại Ngô Triết mất việc, vốn tưởng rằng Đường Thường sẽ vứt bỏ Ngô Triết, không ngờ lại dẫn đến kết quả này.

Lòng tự ái và tính nhẫn nại lên đến cực hạn thay thế bằng nỗi căm hận điên cuồng và sự hưng phấn muốn hủy diệt. Hắn tìm người bắt trói Đường Thường và Ngô Triết, cuồng dã chiếm đoạt cô, còn cho đám bạn cùng nhau hành hạ cô.

Hắn sớm biết tiếng gào khóc của cô không thể xoa dịu nỗi căm phẫn khi bị coi thường trong lòng hắn, hắn quyết tâm trả lại cho họ nỗi nhục mà hắn phải chịu đựng ở mức độ lớn nhất. Vì thế, Lâm Tử Dục trói Ngô Triết ở một bên, xem toàn bộ quá trình.

Trọn vẹn cả một đêm. Chúng trút giận đến mệt mỏi, Đường Thường như thể đã chết, Ngô Triết cũng như thể không còn linh hồn. Lúc đi, hắn còn ném một xấp tiền lên người cô, quăng cho cô nỗi nhục cuối cùng.

Dù chuyện Đường Thường vỡ lở, Lâm Tử Dục cũng không hề căng thẳng. Hắn biết như mọi khi mình sẽ chẳng sao cả. Ai có thể nói rõ là cưỡng hiếp hay tự nguyện chứ. Nhưng không ngờ Ngô Triết và Đường Thường kiên quyết kiện cáo, mỗi khi thấy hai người họ nắm chặt tay nương tựa vào nhau, hắn lại ghen ghét đến cùng cực.

Càng bất ngờ hơn nữa, một luật sư tên Chân Ý dám can đảm đứng ra thay mặt Đường Thường kiện cáo khi không ai chịu tiếp nhận vụ kiện, khi mà cảnh sát kéo dài quá trình điều tra. Và bất ngờ nhất là, luật sư này đã xoay sở mọi cách để tìm kiếm nhân chứng vật chứng, phối hợp với đoàn khởi tố đứng trước tòa chỉ trích bị cáo tội tã.

Giờ phút này, cô luật sư xinh đẹp ấy nhìn thấy hắn, vẻ mặt lại như thấy một đồng phân, căm ghét, khinh thường, như thể liếc nhìn thêm một cái thì mắt cô sẽ lơ loét, liền quay đầu bước đi. Lâm Tử Dục cực kỳ tức giận, tóm lấy cô, ghì cô lên tường.

Chân Ý cảnh cáo: “Muốn tôi kiện anh tội quấy rối à?”

Cô quá điềm nhiên, khiến hấn hơi buông lỏng cổ tay cô, nhưng thân thể lại lần đến áp cô lên tường, không khỏi khiêu khích: “Luật sư Chân, cô không làm vậy đâu. Đối với cô, tiền bạc có thể giải quyết mọi vấn đề mà.”

Chân Ý cười: “Ba triệu đã đủ khiến anh đau lòng rồi sao?”

Nhắc tới đây, Lâm Tử Dục liền nổi giận: “Vì tiền, đàn bà đều có thể dạng chân cầu xin tôi ngủ với chúng! Đường Thường có gì khác cơ chứ? Tôi không đưa tiền thì làm thế nào? Ha, tôi chỉ sai đám đăng bài ăn tiền lên mạng bịa đặt nói rằng cô ta là gái điếm muốn trèo cao, kết quả sao đây, hà hà, cô biết có bao nhiêu cư dân mạng hùa theo bài đăng đó không?”

Đáy mắt Chân Ý lập tức lạnh tanh. Đàn ông hủy diệt phụ nữ bản tình dục và bôi nhọ danh tiếng là loại đê hèn và bỉ ổi nhất. Tự cho rằng bản thân có thể dùng thân thể và quyền thế để chinh phục phụ nữ, lạm dụng chủ nghĩa nam quyền, cực kỳ vênh váo, ý rằng: Đây là cách biểu hiện, phô bày sức mạnh và uy quyền của đàn ông chúng tôi. Nhưng trong mắt Chân Ý, điều đó quả khiến người ta ghê tởm! Biết làm sao trước xã hội mềm nắn rần buông, người đời vốn đã quen với việc mất điếc tai ngơ, bỏ qua việc làm xấu xa của đàn ông, cứ chăm chăm thóa mạ phụ nữ dâm dăng.

Ban đầu khi nhìn thấy mấy bài đăng kia, cô giận đến mức muốn nôn ra máu, hướng chi người trong cuộc như Đường Thường và Ngô Triết.

Biết tin Đường Thường tự sát, Chân Ý không thể tin nổi. Trong ấn tượng của cô, Đường Thường có vẻ ngoài mềm yếu nhưng nội tâm kiên cường. Đối mặt với cảnh ngộ phi nhân tính, cô ấy vẫn kiên trì, nói rằng không đưa Lâm Tử Dục vào tù sẽ có càng nhiều phụ nữ phải chịu tai vạ. Cô ấy chưa từng oán trách, vẫn luôn cắn răng, mạnh mẽ đến mức khiến người ta muốn rơi lệ.

Chân Ý không biết khi cô ấy đối mặt với những lời miệt thị kia, đáy lòng có thể lương đến căn cõi hoang tàn hay không; cô cũng không biết những lời kia phải chăng đã đủ để khiến người vẫn luôn kiên gan tin tưởng như Đường Thường lựa chọn cái chết trước khi đợi được phán quyết.

Và cô càng thấu hiểu từng đường từng nét của câu: Miệng lưỡi người đời xói chảy vàng, lời gièm pha tan xương nát thịt!

Lẽ nào những kẻ hùa theo phong trào nhục mạ Đường Thường không sợ việc ác dù nhỏ cũng gặp báo ứng ư?

“Anh hại chết cô ấy.” Cô nói.

Lâm Tử Dục sừng sốt, thay đổi sắc mặt: “Cô là luật sư, không biết tội phi báng à?”

Chân Ý cười: “Tôi nói tin vịt của anh hại chết cô ấy. Nhìn vẻ mặt của anh, anh tưởng tôi nói anh giết chết cô ấy thì phải.”

Lâm Tử Dục lại trợn trừng mắt. Trên mạng có người bàn tán, suy đoán bòn rỗng hấn giết Đường Thường. Hấn cười lạnh: “Luật sư Chân đúng là khéo ăn khéo nói. Nhưng đây vẫn là phỉ báng!”

“Tôi nói gì cơ?”

“Cô...” Mặt Lâm Tử Dục giật giật: “Cô cũng chẳng phải là thứ tốt đẹp gì! Giúp Đường Thường kiện tụng chẳng qua chỉ muốn phát lên thôi, đứng ở phe yếu thế khiến người ta cho rằng cô đề cao chính nghĩa không màng an nguy. Nhưng tôi biết kẻ thật sự có cả danh lẫn lợi chính là cô. Cô giúp nhà họ Đường bắt chẹt tôi ba triệu, cô nhận được bao nhiêu tiền hoa hồng vậy?”

“Chẳng mắc mớ gì tới anh.” Chân Ý nhướn mày. “Tiền của tôi dù có mang ra đốt cũng không thẹn với lòng.”

“Con khốn!” Lâm Tử Dục giận đến mức bốc khói. Nhưng cho dù bị chửi, Chân Ý vẫn đứng đưng bình tĩnh, nhìn hấn đầy khinh miệt. Hấn chợt nhớ tới Đường Thường, nhớ tới khi đứng trước loại đàn bà này hấn luôn thất bại ê chề. Loại người như vậy, hấn càng muốn hủy diệt.

“Đề giúp cô kiện tôi tội quấy rối, tôi để lại chút vật chứng cho cô nhé.” Mắt hấn lóe lên vẻ tà ác, định giơ tay nắm lấy cằm cô.

Chân Ý đá một phát vào giữa hai chân hấn, đẩy phất hấn ra.

Cô lách vào phòng vệ sinh khóa cửa lại, ghé tai lên cửa, loáng thoáng nghe thấy tiếng kêu đau của Lâm Tử Dục, hấn nổi lòng dâm tà nhưng không dám thật sự làm gì cô, vì thế Chân Ý không hề hoảng hốt. Nhưng hấn muốn sàm sỡ cô miễn phí ư?

“Đồ khốn!” Chân Ý chửi rửa một câu, nhắc cây lau nhà để bên cánh cửa định ra ngoài đánh chết tên Lâm Tử Dục đòi bại kia. Nhưng trong lúc vô tình quay đầu lại, sự chú ý lại bị thu hút.

Một chàng trai đứng nghiêng người, thông thả kéo khóa quần lên. Chỉ nhìn bóng lưng điển tĩnh kia, cô có thể phán đoán rằng người này bề ngoài lẫn phong thái đều xuất sắc.

Một giây, hai giây, cô không lên tiếng, chậm rãi ngược mắt lên. Anh đã nghiêng đầu lại, lẳng lặng mà bình tĩnh nhìn cô, mặt mũi thanh tú. Trái tim Chân Ý thót lên một nhịp, nhưng lập tức đập điên cuồng như con ngựa thoát cương.

“Sao anh lại ở đây?”

Tám năm không gặp, anh đẹp đến mức khiến người ta muốn phạm tội. Là kẻ cuồng sắc đẹp, Chân Ý đã không thể nào miêu tả niềm hạnh phúc trong lòng! Ngoài hạnh phúc, cô không còn ý nghĩ nào khác. Nhớ lại năm thứ ba đại học, môi tình đầu “thanh tú đáng yêu” của Tư Côi tới thành phố K làm việc, Chân Ý đi cùng Tư Côi mời anh ta ăn cơm. Kết quả, cô ấy đã trải qua chuyện tàn nhẫn

nhất trên đời này: Mọi tình đầu đứng trước mặt bạn, nhưng anh ta đã phát tướng rồi!

Hồi ức của Tư Côi hoàn toàn tan vỡ, trên đường trở về trường cô nàng chẳng nói chẳng rằng. Đêm đó trước khi đi ngủ, cô ấy bỗng lên tiếng: “Chân, nếu có cơ hội, tuyệt đối đừng đi gặp mọi tình đầu.”

Đêm ấy Chân Ý mơ thấy Ngôn Cách, cậu thiếu niên đẹp rạng ngời của cô sang Mỹ đã biến thành một tên béo ú ăn hamburger và khoai tây chiên, cô vừa cuống cuống vừa tức giận, ôm lấy cánh tay mềm nhũn núng nính lay lay để: “Anh béo lên đấy à? Anh béo rồi đấy à?”

Tình đầu vụn vỡ là chuyện tàn khóc biết bao!

Nhưng giờ đây, anh đứng trước mặt cô, còn đẹp hơn trong hồi ức. Tám năm rồi, thời gian thấm thoát thoi đưa, anh vẫn tinh khôi tuấn tú như vậy.

Tâm tư cô phiêu lãng, bỗng nhiên trở về mười hai năm trước. Cô theo đuổi anh đến mức trời long đất lở, anh thật sự không biết làm sao, sau giờ học bèn trốn vào phòng vệ sinh nam. Cô bám đuôi với tinh thần thấy chết không sờn, xông vào phòng vệ sinh vỗ tung cánh cửa. Các bạn nam cực kỳ hoảng sợ, xách quần tru tréo chạy trốn khắp phòng vệ sinh.

Có một cánh cửa gỗ mãi không mở. Chính là anh rồi!

Thần kinh vận động của cô tốt, bám cửa nhảy phắt lên, vươn người về phía trước, nhào lên cánh cửa nhìn vào trong. Cuối cùng đã thấy anh rồi! Anh không mặc đồng phục học sinh mà mặc chiếc áo sơ mi trắng vừa người cùng chiếc cà vạt đen dài mảnh. Đẹp quá đi mất, cô nhìn anh mấy trăm năm cũng không chán.

Anh khoanh tay, khuôn mặt trắng ngần hơi ngẩng lên, dưới hàng mày rậm là đôi mắt sâu thẳm, độ cao của sống mũi rất hoàn mỹ. Bình thản, không hề trách móc nặng lời, vẫn yên lặng giữa tiếng gào thét của nam sinh xung quanh phòng.

“Đừng làm phiền tôi.” Anh nói.

Cô đu mình cheo leo trên cánh cửa, phần dưới cánh tay đau âm ỉ, hai chân chới với lại vui vẻ đung đưa: “Ngôn Cách, em thích anh.”

“Tôi biết, em đã nói một trăm chín mươi bảy lần rồi.”

“Nhưng em cảm thấy anh chẳng nghe lọt lần nào cả!”

Anh hững hờ: “Lời nhảm chán, có gì hay ho đâu.”

“Đâu có? “Em thích anh” là câu nói hay lắm mà.” Cô nghiêng đầu gối lên cánh tay, ánh mắt theo sát anh. “Nếu anh nói với em dù chỉ một lần thôi em cũng vui vẻ đến mức bay lên trời, chạy về nhà la hét ầm ĩ mất ngủ cả đêm.”

Mấy cậu nhóc nghe thế liền xầm xì trêu chọc; ở phòng bên cạnh, anh vẫn không nói một lời, lạnh nhạt đến cực hạn.

Như giờ phút này đây, Chân Ý xông vào phòng vệ sinh, anh kéo khóa quần đầu ra đây, vẻ mặt không lúng túng và sững sốt như người bình thường. Chân Ý kinh ngạc: “Sao anh lại ở đây?”

Anh nhìn cô nửa giây: “Bởi vì tôi đi nhầm phòng vệ sinh.”

“...” Nói ngược à... Vẫn là cách anh phản ứng trước mấy lời nhảm nhí...

Mà anh nhớ ra cô rồi sao?

Chân-Ý-đi-nhầm-phòng-vệ-sinh giải thích: “Có người đuổi theo em, trong lúc hoảng loạn em không cẩn thận trốn nhầm phòng. Có điều, sao anh lại chạy đến tận đây đi vệ sinh vậy?” Lời vừa thốt ra càng kỳ lạ hơn.

Anh đang rửa tay, không buồn ngẩng đầu lên: “Bởi vì tôi thích thiết kế và không khí của phòng vệ sinh này.”

“...”

Chân Ý oán thâm: Nói chuyện đàng hoàng thì chết à?

Chắc hẳn anh đến trung tâm thương mại mua đồ. Cô bĩu môi, không biết nói sao nữa, đành nói: “VẬY, gặp lại sau nhé.”

Ngôn Cách kéo cửa ra. Lâm Tử Dục đã không còn ở đó, Chân Ý cũng theo ra.

Trên hành lang hình cung dài mấy mươi mét, Chân Ý đi vài bước, hỏi dò theo thói quen: “Anh tới thành phố K từ bao giờ thế?”

“Tháng Mười hai năm ngoái.”

“À, thời gian lạnh nhất.”

“Không lạnh.”

“...”

“Anh đến đây muộn hơn em, coi như là khách, có muốn em mời anh ăn cơm không?”

“Không muốn.”

“...”

Đi được mười mấy mét, Chân Ý nhớ tới hôm đó anh đến thăm ông nội, đành tìm chuyện để nói: “Anh theo học ông em à?”

“Ừ.”

“...”

Cô nhún vai. Tán gẫu với anh, Hoa Đà tái thế cũng không cứu được chứng bệnh tê ngắt này!

Sau giây lát, anh lên tiếng: “Không ngờ giáo sư Chân là ông nội em.”

Khóe môi Chân Ý giật giật, cô bật cười. Thật ra năm ấy họ hiểu rất ít về nhau: “Bây giờ anh làm gì?”

“Một lời khó nói hết.”

“Ừ, sắp lớn đây mà.”

Ngôn Cách dừng bước, dĩ nhiên anh nhận ra vẻ giễu cợt trong giọng điệu của cô. Chân Ý cũng thản nhiên nhìn anh, khóe môi ẩn hiện nụ cười.

Anh nghiêm túc nói: “Tôi sẽ không giải thích. Nhưng em có muốn thử chút không?”

Thử ư? Cô hát cảm: “Được, bây giờ nhé?”

“Ừ.” Anh lẳng lặng: “Nhìn vào mắt tôi.”

Anh khẽ giọng, đến gần một bước. Chất giọng của anh vốn ôn hòa, thấp giọng xuống càng toát lên sự mê hoặc lặng lẽ.

Họ đứng bên lối thoát hiểm, ánh đèn hành lang u ám, không khí thoang thoảng hương hoa tươi mát.

Thế giới thật tĩnh lặng. Tiếng nhạc nhẹ trong trung tâm thương mại như bay tới từ phương xa.

Chân Ý bất giác hơi choáng voảng, nhìn vào đôi mắt sâu thẳm và tĩnh mịch của anh như thể chìm vào trong đó, không biết tại sao không thể dịch bước chân.

Ngón tay trắng trẻo thon dài của anh di chuyển trước mắt cô mấy lượt, như bướm bướm trắng vỗ cánh dưới ánh dương, mờ ảo, không chân thật, nhưng đẹp tới ngỡ ngàng. Giọng anh rất êm ái, hình như đang nói gì đó, nhưng Chân Ý chỉ nghe thấy tiếng cửa mở từ từ.

Suy nghĩ của cô hình như hơi chấn động, ngay sau đó rơi vào cõi mơ êm đềm, rất thanh thoi, rất dễ chịu.

Bỗng nhiên, cô nhìn thấy Ngôn Cách mười sáu tuổi, cao hơn anh thời mười hai tuổi rất nhiều. Áo khoác nhung màu xanh đen, bên trên có dây móc khuy màu đỏ sậm, khuy áo bằng sừng trâu màu ngà, tinh xảo xinh đẹp. (Cô lấy làm lạ vì mình lại có thể nhớ những chi tiết này.)

Tại Thâm Thành ở miền Nam, chạc cây sum suê trải khắp chốn. Đêm đông, ánh đèn đường chiếu qua bóng cây loang lổ, bao phủ vàng sáng vàng kim trên mái tóc ngắn đen nhánh của anh. Hàng mi dài của anh cũng nhuộm ánh vàng, in bóng râm thắm thắm nơi đáy mắt anh. (Cô không nhớ rõ trong ký ức mình có thời khắc tuyệt diệu đến thế.)

Anh yên lặng sai bước, cô ngậm nga đi bên cạnh, cứ như vậy băng qua bóng đêm tranh sán tranh tối tĩnh mịch mà mập mờ.

Cô bỗng hỏi: “Ngôn Cách, anh có giỏi như chim gõ kiến không?”

Anh nghiêng đầu sang, đưa mắt nhìn cô, ánh mắt đang hỏi: Có ý gì?

“Ý trên mặt chữ đó.”

“...” Anh hoàn toàn không tò mò.

Cô bước nhanh đến trước mặt anh, ngăn lối anh đi. Anh ngẫm nghĩ, dừng bước: “Làm gì thế?”

“Em cho anh một cơ hội chứng minh anh giỏi hơn chim gõ kiến.”

Anh không hiểu nhưng không hỏi, chỉ im lặng nhìn cô.

Cô kiễng chân lên hết mức có thể, ngẩng đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn kề sát môi anh: “Anh cứ coi mặt em là thân cây là được.”

“...”

Chân cô mỏi nhừ, cố hết sức giữ cho mình đứng vững, không lao đảo.

Dưới ánh đèn đường, gương mặt nõn nà của cô ngay sát khoe môi, chóp mũi anh, mịn màng đến mức gần như trong suốt. Cô vẫn không đỏ mặt, nhón chân: “Này, chim gõ kiến, anh mau lên một chút nào!”

Mặt Ngôn Cách nóng dần lên, nhuốm màu đỏ ửng: “Chân Ý, em có biết xấu hổ không hả?”

Khi đó, anh đỏ mặt, quần bách cực kỳ.

Chân Ý chìm trong hồi ức xa xưa, chợt nghe một tiếng động nhỏ, có ai đó đang đóng cửa lại. Mạch suy nghĩ của cô chấn động một lần nữa.

Hoàn hồn lại, chỉ còn một mình cô ngẩn ngơ đứng trong hành lang, Ngôn Cách đã biến mất tăm. Vậy ra là thôi miên cô rồi bỏ chạy sao?

Khốn kiếp! Chân Ý thật sự muốn cắn người.

Cô vội vàng mở cửa thoát hiểm ra, đuổi theo Ngôn Cách, cố ý lớn tiếng: “Tên thôi miên khốn kiếp, dám sàm sỡ tôi rồi bỏ chạy.”

Có người đi đường liếc nhìn, nhưng Ngôn Cách không hề phản ứng, cũng không quay đầu lại, cứ như không quen biết Chân Ý vậy.

Chân Ý kéo anh: “Nói anh đấy!”

Ngôn Cách dừng lại, liếc nhìn móng vuốt của cô đặt trên cánh tay mình: “Ồ, là tôi sàm sỡ em sao?”

“Sao anh có thể bỏ em lại đó?”

“Tôi tính giờ rồi, mười giây.” Anh tiếp tục đi về phía trước.

“Anh là bác sĩ tâm thần à?” Chân Ý hừ lạnh. “Đúng là bác sĩ không tự chữa được cho mình.”

Ngôn Cách không đáp lời, cũng không hề thương thức ý đùa giỡn của cô.

Chân Ý dẫu môi: “Quả nhiên thích hợp với tính cách tê liệt cảm xúc của anh.”

“Ừ, luật sư, phù hợp với tính cách thích xen vào việc người khác của em.” Anh thờ ơ lắm lắm.

Chân Ý dừng bước, sao anh biết cô là luật sư vậy? Bởi vì vụ án Lâm Tử Dục quá gây chú ý ư?

Anh lên cầu thang cuốn, chưa chào hỏi đã đi mất. Chân Ý lườm nguyệt: Đứng là không thay đổi chút nào!

Cô xoay người rời đi, trong đầu nhớ tới lời Ngôn Cách vừa nói. Xen vào việc người khác ư? Cô hơi thất thần, nếu không nhờ tính thích xen vào việc người khác của cô, thì họ sẽ ra sao chứ?

Cô nhớ, hồi còn là thiếu niên, khoảng chừng mười hai năm trước, Ngôn Cách mười hai, mười ba tuổi thuần khiết, rất đẹp trai. Có lẽ, trông rất dễ bắt nạt.

Cô gặp anh lần đầu tại vỉa hè đường cái sau khi tan trường. Đã tan học được một lúc lâu, con đường rợp bóng cây tĩnh lặng. Anh đứng một mình ở bên xe buýt, bị mấy tên đầu gấu khối cấp ba trường bên cạnh nhìn chòng chọc. Chúng tìm anh đòi tiền, anh không lên tiếng mà chỉ lẳng lẳng nhìn chúng.

Đám đầu gấu ấy bị ánh mắt anh chọc giận, cho rằng anh đang coi thường uy phong của chúng, muốn dạy cho anh một bài học. Nhưng chưa kịp ra tay đã bị Chân Ý gặp chuyện bất bình trông thấy. Cô nữ sinh cấp hai lôi gậy bóng chày từ trong túi ra, đập vài phát khiến đám học sinh cấp ba kêu oai oái, bỏ chạy tán loạn.

“Hơ, dám bắt nạt bạn học trường tao, đi chết đi!” Chân Ý diều võ dương oai với bóng lưng của chúng rồi quay đầu lại. “Sao anh không mặc đồng phục, chỉ đeo huy hiệu trên cặp sách sẽ bị giám thị véo tai đấy, em hay bị véo tai lắm...”

“Trời ạ!” Cô quay người lại, trông thấy cậu thiếu niên mặc áo sơ mi trắng đeo cà vạt mảnh, ánh mắt liền trần trời. Cô quên bém luôn mấy lời định nói, lập tức chòng gheo: “Trời ạ, sao anh đẹp trai thế cơ chứ?”

Ánh nắng chiều nghiêng nghiêng xuyên qua ngọn cây, rơi trên hàng mi dài của anh. Mắt anh sâu thẳm nhưng không hề mang cảm xúc, cũng không có lấy một lời cảm ơn.

“Anh có biết mình rất đẹp trai không? Đi ra ngoài như vậy, thảo nào gặp phải bọn cướp.” Cô rất xởi lời, ríu ra ríu rít như con chim đậu trên ngọn cây ngay đỉnh đầu họ: “Nếu gặp phải em, em cướp sắc luôn đấy!”

Anh vẫn im lặng. Dưới ánh chiều tà, mặt anh khô ngô, trắng ngần, gần như trong suốt.

Có lẽ bởi vì ráng chiều rục rờ, cô cho rằng anh đỏ mặt, vội vàng giải vây giúp anh: “Anh đừng ngại, em đùa thôi. He he, em thuộc hội mê trai đẹp, nên hơi dễ kích động.”

Đến đây, anh thoáng ngẫm nghĩ, hàng mi sụp xuống nhìn cô, đôi mắt đẹp tựa viên đá vô chai. Giọng anh trong trẻo, ra chiều khó hiểu: “Hội mê kinh doanh (3) à? Cô là lao động trẻ em ư, nhỏ như vậy đã đi làm rồi sao?”

(3) “Hội mê trai đẹp” trong tiếng Trung có cách phát âm giống với “Hội mê kinh doanh”.

Chân Ý sững sốt một giây, cho rằng anh cũng nói đùa nên cười lớn: “Ồ, anh thật thú vị. Anh tên gì thế? Làm bạn trai em nhé?”

Anh không hoảng loạn, cũng không xấu hổ mà chỉ trả lời: “Tôi tên Ngôn Cách, tôi không cần bạn gái.”

“Tại sao?”

Anh không đáp, hỏi ngược lại: “Ừm, cô có tiền không?”

“Sao thế?”

“Hình như đi xe buýt cần tiền thì phải.”

“Hôm nay anh mới biết á? Thật hay giả đấy...” Chân Ý há hốc miệng ngẩn tò te, nhưng ngay sau đó con người chột xoay tròn, nảy ra sáng kiến. “Có thể vay, nhưng em không cho người lạ vay tiền đâu.”

“...”

“Hi hi, nếu em là bạn gái của anh thì lại là chuyện khác!”

“...”

“Này, anh đừng đi mà. Này Ngôn Cách, anh chờ em với. Anh đi bộ về nhà à? Tốt quá, em hộ tống anh về nhà nhé, ngộ nhờ anh gặp phải kẻ cướp nữa thì sao. Anh không có tiền à? Người ta không cướp tiền thì cướp sắc đấy. Này, anh chạy gì thế? Đừng chạy mà, này, anh quay lại đây...”

Từ đó, cô vẫn đuổi theo anh như con tằm hàng hải bước lên hành trình đeo đuổi mặt trời. Một năm rồi lại một năm, từ cấp hai lên đến cấp ba, tới mức tất cả học sinh trong trường đều biết, thầy cô giáo đều biết và cả thành phố đều biết.

Hình như qua một đêm, tiết trời ấm lên, mầm non trên cành khô đâm chồi. Sáng thứ Tư, như thường lệ, Dương Tư là người đầu tiên đến văn phòng luật. Mấy tháng trước, sau khi tình cờ phát hiện sếp Biện Khiêm tới sớm nhất, còn tự mình pha cafe, cô đã cai ngủ nướng.

Đứng chờ bên máy pha cafe trong chốc lát, Dương Tư nghe thấy tiếng thang máy ngoài kia, cô vội vàng cầm bình nước tưới cây trên bệ cửa sổ phòng làm việc của sếp.

“A Tư, đến sớm thế?” Không phải Biện Khiêm, là Chân Ý.

Nhà Chân Ý không xa, hằng ngày buổi sáng cô thường chạy bộ tới đây. Cô thở hổn hển lấy nước ở bình lọc. Anh nắng ban mai chiếu vào, sau lúc chạy bộ buổi sáng mặt cô đỏ hây hây, tràn trề sức sống. Cô khom người, bộ đồ thể thao màu hoa hồng bó sát bờ hông cong và đôi chân thon thả, gợi cảm đến mức

khiến người khác động lòng. Hồi trung học, học sinh hư Chân Ý luôn mặc quần bò bó cặp trẻ, ôm chặt lấy cơ thể. Thấy vậy, Dương Tư và các bạn học ngây ngô còn phải đỏ mặt thay cô.

Dương Tư có gương mặt xinh đẹp, dáng vóc cực kỳ quyến rũ. Về ngoài của Chân Ý không bằng cô, nhưng con người Chân Ý lại toát lên sức sống và vẻ hoạt bát khó nói thành lời, luôn khiến người ta không kiềm nổi muốn nhìn cô ấy thêm vài lượt.

Chào hỏi xong, Chân Ý vào phòng vệ sinh, khi trở ra đã thay hình đổi dạng. Mái tóc được vấn lên tỉ mỉ, mặc bộ váy liền áo đoan trang màu trắng sáng, trông như đầm dạ hội ngắn, thanh lịch mà vẫn thời trang, khác hẳn chân váy công sở và áo vest cứng nhắc như bao người. Từ hồi đi học cho đến khi đi làm, khiếu thời trang của cô vẫn luôn hơn người thường.

Dương Tư đi theo Chân Ý vào phòng riêng: “Ý, đã đọc tin chưa? Rạng sáng Chủ nhật, Lâm Tử Dục đã bị giết ở hộp đêm Ecstasy quận Lan Đình. Nghe nói chết thảm lắm.” Thứ Bảy là ngày Chân Ý và Tư Côi đi dạo trung tâm thương mại.

“Tớ đọc rồi.” Chân Ý mở máy tính, di chuột. “Bản tin không có chi tiết, nhưng dân tình trên mạng nói rằng anh ta bị thiến. Dĩ nhiên, rất có thể do cư dân mạng ăn nói bậy bạ.”

Dương Tư đi tới gần: “Anh ta vừa chết thì trên mạng lại xôn xao. Có rất nhiều người tung hoa vỗ tay khen hay đấy.”

“Hừ.” Chân Ý nhếch khóe môi. “Lúc Đường Thường chết cũng có rất nhiều người tung hoa, nói cô ấy sợ tội tự sát. Bây giờ Lâm Tử Dục chết, họ lại như thế. Những người này có thật sự yêu ghét phân minh, coi cái ác như kẻ thù không? Chẳng qua ở ngoài đời thực cảm thấy trống rỗng, không có giá trị tồn tại, muốn trút hết nỗi lòng ác độc và tăm tối. Bình luận thể hiện bản thân họ. Những kẻ không tôn trọng mạng sống không thể gọi là người được!”

Dương Tư khựng lại trước cơn giận mơ hồ của cô: “Ý, tớ tưởng khi thấy tin kia cậu sẽ được an ủi.”

Cảm xúc của Chân Ý phức tạp, khó có thể miêu tả được. Dương Tư vỗ vai cô: “Bạn rộn hơn ba tháng, cuối cùng đã kết thúc một vụ kiện, có thể xả hơi rồi.” Ánh mắt cô dừng tại chiếc cặp tài liệu Chân Ý mang đến, liếc nhìn sơ qua: “Hợp đồng mới à? Không phải thứ Hai thứ Ba cậu nghỉ phép ư?”

“Nhưng vụ kiện không biết nghỉ, mất toi thời gian xả hơi rồi.” Trong lúc nói chuyện, Chân Ý cầm bút ghi chép trên máy tính bảng, không lãng phí dù chỉ một giây.

“Vất vả chết mất thôi. Sếp Biện ngược đãi cậu đấy à?” Dương Tư tiện tay lật giở, phí đại diện khiến cô giật nảy mình, ngang ngửa với tiền lương kiện tụng ly hôn nửa năm của cô. Trong văn phòng luật của họ, tiền lương của luật sư liên

quan tới phí đại diện, có người một tuần kiếm được mấy chục nghìn, có người làm quần quật nửa năm mà thù lao còn chẳng bằng nông dân.

“Biết anh ấy không nở ngược đãi cậu mà.” Dương Tư mỉm cười nói: “Cậu là nhân tài đặc lực của anh ấy.”

“Cậu mới là nhân tài. Bàn về chuyên môn, tớ kém xa cậu.”

“Chuyên môn ư? Vào xã hội mới biết nhiều khi chuyên môn không có tiếng nói lớn như vậy.” Dương Tư cảm thán, cô luôn cố gắng hết mình, vì vậy càng hoang mang hơn. Chân Ý dùng bút, ngẩng đầu nhìn bạn, nói chân thành: “A Tư, cậu dịu dàng xinh đẹp lại giỏi giang, vô cùng nữ tính, mà cũng không thiếu thông minh nhiệt tình. Tớ hâm mộ cậu lắm đấy.”

Dương Tư ngỡ ngàng, hờn trách lườm Chân Ý, lại nói: “Ý, tớ đã bàn với sếp rồi, muốn phát triển theo hướng hình sự, đến lúc đó cậu phải dẫn dắt tớ nhé. Hơn nữa hôm qua sếp giao cho tớ một vụ hình sự, cũng là vụ có tầm ảnh hưởng xã hội rất lớn.”

“Thế ư? Chúc mừng cậu, vậy cố gắng lên!”

Đến giờ làm, văn phòng bận rộn không ngớt.

Dương Tư trở về giải quyết công việc của mình, lúc nghỉ giải lao theo thói quen trông sang phòng Chân Ý, đúng lúc nhìn thấy một cô gái cao ráo đeo kính râm bước vào, hơn quen mắt, Tống Ý? Đại minh tinh Tống Ý ư? Thảo nào phí đại diện trên hợp đồng lại cao đến vậy!

Nhờ vụ Lâm Tử Dục và Đường Thường, văn phòng luật sư của họ nổi như cồn, trong đó người phát lên nhất chính là Chân Ý. Ban đầu Biện Khiêm nhận vụ án này, rất nhiều luật sư trong văn phòng dù dày dặn kinh nghiệm hơn cũng không dám nhúng tay vào; giờ đây ai ai cũng hối hận không kịp.

Dương Tư nhìn vụ án của mình, sinh viên giỏi Diêu Phong của Đại học K tạt axit sulfuric và đâm người trên giảng đường, làm bốn người chết, ba người bị thương. Diêu Phong gia cảnh nghèo khó không mời nổi luật sư, tòa án ủy thác văn phòng luật cử luật sư giải quyết. Tiền lương thấp khỏi phải nói, thứ Dương Tư coi trọng chính là ảnh hưởng ác liệt và sự chú ý của công chúng đối với vụ án này.

Vụ án hình sự đầu tiên đã nổi danh, là điều vô cùng may mắn.

Chân Ý nhận được ủy thác của Tống Ý từ chiều Chủ nhật.

Camera giám sát ở hộp đêm Ecstasy cho thất, trong thời gian vụ án xảy ra, Tống Ý đã đi qua chỗ ngoặt hành lang bên ngoài phòng riêng là hiện trường vụ án, đưa mắt nhìn hành lang, mà nơi đó vừa hay không có camera. Cô ta là nhân chứng quan trọng, nhưng rất không phối hợp, không chịu trả lời câu hỏi của cảnh sát. Về sau có cảnh sát “tốt bụng” nhắc nhở: “Cô Tống, cô muốn làm nghi phạm thay vì nhân chứng phải không?”

Vì thế Tống Y tìm Chân Ý: Cô ta nhìn thấy người khả nghi, nhưng kiên quyết không làm chứng. Lý do rất đơn giản, cô ta là nhân vật của công chúng, không muốn gây chuyện; ngoài ra, sợ bị trả thù tàn nhẫn. Nguyên văn câu nói của cô ta với Chân Ý là: “Tôi không muốn “bị tạt sạt”.” Xem ra, cô ta cho rằng vụ tạt sạt của Đường Thường có điều quái lạ.

Chân Ý hiểu rõ, nhân chứng không làm chứng không hề vi phạm pháp luật, nhưng thời gian và địa điểm Tống Y xuất hiện trong camera giám sát quá tế nhị.

Gia thế Lâm Tử Dục hiển hách, nghĩ cũng biết áp lực cảnh sát phải chịu. Chỉ có điểm đột phá là Tống Y, dĩ nhiên họ sẽ tìm mọi cách để cạy miệng cô ta, nói không chừng dưới áp lực khổng lồ còn thật sự biến cô ta thành nghi phạm.

Sau khi vào phòng riêng, Tống Y ngồi xuống, mỉm cười tháo kính râm và khăn quàng cổ: “Luật sư Chân, tôi rất tin tưởng cô. Cô nói chuyện lần này có thể giải quyết nhanh chóng không?”

“Ừ, đơn giản hơn việc mời cô ra tòa làm chứng lần trước.” Chân Ý không ngần ngại lên, lúc làm việc cô luôn nghiêm túc.

“Nhưng lần này đối đầu với cảnh sát mà. Dĩ nhiên, tôi không nghi ngờ cô.” Tống Y nịnh nọt theo công thức. “Luật sư Chân luôn chống lại sự bất công và những thế lực xấu xa, khiến chúng tôi rất cảm động...”

“Thu phí theo giờ, bớt nói mấy lời vô dụng đi.” Chân Ý ngắt ngang. “Cô đã thuộc tài liệu tôi đưa cô chưa?”

Mặt Tống Y biến sắc, cô ta là đại minh tinh, hiếm khi bị đối xử không khách sáo như vậy. “Tôi thuộc rồi.”

Cuối tuần trước, Tống Y nói hết những gì xảy ra trong ngày diễn ra vụ án cho Chân Ý biết. Chân Ý đã lập ra chín mươi ba câu hỏi cảnh sát có thể đưa ra cũng với câu trả lời tiêu chuẩn: Phối hợp khôn khéo, không nói dối, cũng không cung cấp bất kỳ thông tin gì.

“Tốt.” Chân Ý đứng dậy. “Đến phòng họp mô phỏng quá trình thẩm vấn của cảnh sát.” Dứt lời cô cầm điện thoại lên. “Tur, giúp người ủy thác của tớ mô phỏng quá trình thẩm vấn nhé... Ừ đúng... Trước đó cậu ký cam kết giữ bí mật đi.”

Trong phòng họp, Dương Tur ngồi đối diện Tống Y, vẻ mặt lạnh nhạt nghiêm túc; Chân Ý đứng cạnh Dương Tur, ánh mắt sắc bén.

Tống Y biết họ đang cố ý tại dựng không khí căng thẳng áp lực trong phòng thẩm vấn của Cục cảnh sát, cô ta cho rằng làm như vậy có hơi quá. Cô ta tin tưởng khả năng của Chân Ý, những câu hỏi và đáp án Chân Ý đã soạn sẵn vốn chặt chẽ không chút sơ hở. Vì đã thuộc lâu lâu nên cô ta không hề căng thẳng, chỉ coi như ôn luyện lại mà thôi.

Ánh mắt Dương Tur bình bình, bắt đầu hỏi:

“Họ và tên?”

“Tống Y.”

“Nghề nghiệp?”

“Diễn viên.”

“Đêm Hai mươi tám tháng Tư, cô ở hộp đêm Ecstasy phải không?”

“Đúng.”

“Cô thường đến đó à?”

“Tôi không cho là vậy.”

Hôm ấy là lần đầu tiên Tống Y đến đó, nếu trả lời “Lần đầu tiên” sẽ chẳng khác nào tự kiểm chuyện, tự chuốc lấy nghi ngờ; nếu trả lời mơ hồ như “Chắc vậy, hình như không thường đi” sẽ bị hỏi đến cùng. Câu trả lời phủ định Chân Ý đặt ra chính là chơi chữ, để tránh lâm vào thế khó.

Trước khi hỏi câu tiếp thoe, Dương Tư nhìn chú thích Chân Ý đánh dấu bằng bút nhớ màu xanh trên câu hỏi, vô cùng nổi bật: {Câu hỏi cảnh sát đưa ra sau khi nghiên cứu kỹ vụ án (Khả năng 10%)}.

“Chúng tôi đã điều tra ghi chép của hộp đêm, cho thấy đây là lần đầu tiên cô tới Ecstasy; ngoài ra chúng tôi đã tìm hiểu những quán bar và hộp đêm lân cận, thấy rằng cô thường xuyên lui tới Mayflower cách đây hai khu phố. Tại sao hôm đó đột nhiên thay đổi?”

Dương Tư thầm bội phục sự kỹ càng của Chân Ý. Thậm chí bản thân người trong cuộc còn không chú ý tới chi tiết này, vậy mà Chân Ý lại nghĩ ra được.

Tống Y đã có chuẩn bị, nói trôi chảy: “Tôi đến hộp đêm vì muốn làm quen con nhà giàu, nghe nói Ecstasy nhiều đại gia hơn...”

“Dừng lại!” Chân Ý đột ngột ngắt lời: “Cô Tống, cô đã xem ghi chú tôi đưa cho cô chưa?”

Tống Y giật mình bởi thái độ chỉ trích nặng nề của Chân Ý, Dương Tư hơi lúng túng, Tống Y không thể nén cơn giận trên mặt, không mấy vui vẻ bậm môi: “Xin lỗi, tôi trả lời nhanh quá.”

Dương Tư cầm tài liệu xem, dưới đáp án của câu hỏi kia có chú thích màu xanh lá cây: {Cô sẽ cảm thấy khó có thể mở miệng, sau khi do dự, trả lời chậm, thật chậm!} Cô sững sốt, không ngờ Chân Ý có thể làm được đến mức này.

Được nhắc nhở, Tống Y ngập ngừng trong chốc lát, nhỏ giọng và ngượng ngùng trả lời lại một lần. Quá trình thẩm vấn tiếp tục tiến hành đều ra đây.

“Cô có quen biết nạn nhân không?”

“Từng gặp một lần, không tính là quen biết.”

“Đêm đó cô có gặp nạn nhân không, có ấn tượng gì không?”

“Hơi mơ hồ.” Lúc sắp đặt câu hỏi này, Tống Y muốn nhận. Nhưng trên thực tế, cô ta và nạn nhân từng nhảy cùng nhau ở khoảng cách gần, Chân Ý nói nếu những người ở hiện trường có ấn tượng thì sẽ gặp phải phiền phức, nên Chân Ý không đồng ý phủ nhận.

Chân Ý chú thích: {Một khi bị hỏi, hãy mơ hồ hóa ký ức, ví dụ như uống rượu phấn khích không tỉnh táo; hoặc khuếch đại phạm vi, như quá nhiều bạn nhảy, tùy cơ ứng biến}.

Dương Tư đặt câu hỏi; Tống Y vô cùng tự tin, đọc thuộc lòng đáp án: “Tôi nhảy lúc say rượu, rất phấn khích, còn nhảy với cả trai lẫn gái. Quá nhiều người, lúc đó tôi rất hưng phấn nên nhớ không rõ lắm.”

“Dừng lại!” Chân Ý lại không hề khách sáo ngắt lời. “Cô Tống, khi này cô như đang mày.”

Tống Y chẳng buồn để tâm: “Quan trọng vậy à?”

“Như đang mày tỏ rõ cô hả hê và khinh thường, có thể nhìn ra cô đã chuẩn bị đầy đủ, có mỗi nghi ngờ cần lấp liếm.” Hai tay Chân Ý chống lên mép bàn, cúi thấp người, mắt nhìn xuống Tống Y. “Cô cảm thấy cảnh sát sẽ không nghi ngờ ư? Cô Tống, nếu cô cho rằng học thuộc chín mươi ba câu hỏi này có thể kê cao gối không lo, vậy tôi cho cô biết, họ sẽ moi được sơ hở của cô, tập trung tấn công. Đến lúc đó, hy vọng cô giữ được trạng thái cực kỳ thờ ơ như bây giờ!”

Áp suất không khí giảm đột ngột. Dương Tư không ngờ Chân Ý có khí thế khiến trách mình tinh nổi tiếng này.

Tống Y càng xấu hổ, không thể tin mở to hai mắt, không nhúc nhích, vài giây sau mới lặng lẽ điều chỉnh tư thế ngồi. Cô ta trở nên nghiêm túc một cách gượng gạo, như đang thôi miên mình: “Tôi sẽ luôn luôn ghi nhớ lời cô nói, đây không chỉ là câu trả lời, mà là ý nghĩa thật sự của tôi. Không phải tôi đang đọc thuộc lòng, mà đang thuật lại ý nghĩ trong lòng mình.”

Chân Ý: “Nhắm mắt lại, lặp lại lời cô vừa nói ba lần trong lòng.”

Tống Y làm theo. Thời gian chờ đợi im lặng như tờ. Thật ra Chân Ý lại nhớ đến Ngôn Cách: “lặp lại ba lần” là nhờ anh gợi ý, không biết như vậy có xem như “tự thôi miên” không, cũng không biết có tác dụng không.

Tống Y mở mắt ra: “Được rồi!”

Dương Tư tiếp tục: “Tại sao cô lại đi qua khúc ngoặt hành lang kia?” Hỏi xong, cô nhìn câu trả lời: Uống nhiều rượu nên đi vệ sinh. Đánh dấu màu đỏ: {Ghi nhớ câu “Uống nhiều rượu”, không được để sót!}

Hết một lượt mô phỏng thẩm vấn, Tống Y thở phào, Chân Ý lại không lơ đãng: “Suy xét đến áp lực của cảnh sát và những thay đổi lúc đó, chúng ta mô phỏng thêm vài lần, tranh thủ tìm ra những vấn đề có thể bị vạch trần.”

Tống Y không phản đối. Dương Tư cảm khái dạt dào: Lĩnh vực chuyên môn của cô và Chân Ý khác nhau, thường ngày ít hợp tác, hôm nay xem như đã được mở rộng tầm mắt. Cô không ngờ Chân Ý bình thường hơn ha hơn hờ, đến chết vẫn không đứng đắn, trong lúc làm việc lại mang khí thế mạnh bạo, sắc bén kinh người như vậy.

Các cô luyện tập rất nhiều lần, chuẩn bị đầy đủ, nhưng ngày hôm sau đến Cục Cảnh sát lại gặp phải trở ngại ngoài dự tính.

Ngày hôm sau, Tống Y đến Cục Cảnh sát thẩm vấn, Chân Ý với tư cách là luật sư luôn đi theo như hình với bóng. Trước khi làm thủ tục thì nhìn thấy Tư Côi, hai người đều đang trong trạng thái làm việc, không nói chuyện với nhau.

Người chịu trách nhiệm thẩm vấn là cảnh sát Lâm Hàm, nhưng Chân Ý biết Tư Côi sẽ quan sát sau tấm kính. Ngoài ngành nghề đang công tác, hồi đại học Tư Côi từng học thêm Tâm lý hành vi, không biết cô ấy có thể nhìn ra bao nhiêu. Vì biết khả năng của đối thủ, Chân Ý mới cực kỳ chú ý đến hành vi và động tác nhỏ của Tống Y trong lúc mô phỏng. Lần này coi như là cuộc đọ sức của hai người phải không? Chân Ý hưng phấn và mong đợi.

Phòng thẩm vấn rất chật hẹp, tấm kính đen không xuyên thấu ánh sáng. Tống Y sớm nghe Chân Ý nói đây vốn là cách cảnh sát cố ý tạo áp lực, thế nên không cần căng thẳng.

Trước khi bắt đầu, Chân Ý tuyên bố: “Đương sự của tôi không muốn làm chứng, các vị có thể khiến trách cô ấy về mặt đạo đức, nhưng không thể bắt ép. Đáng tiếc các vị đã làm như vậy. Hiện tại đương sự của tôi đồng ý cung cấp thông tin, hy vọng sau này các vị đừng quấy rầy cô ấy nữa.”

Nghe vậy, Tống Y ít nhiều có thêm tự tin.

Cảnh sát Lâm khách sáo: “Cảm ơn đã phối hợp”, rồi nói: “Những gì cô Tống nói sẽ được ghi lại, cô có thể không làm chứng, nhưng pháp luật không cho phép cô khai man.” Lời nói có chút ít ám thị.

Chân Ý đã chuẩn bị cho Tống Y điềm này, thế nên cô ta không hề lúng túng.

Câu hỏi của cảnh sát Lâm đều nằm trong phạm vi lường trước của Chân Ý. Sau nhiều lần huấn luyện, Tống Y bắt đầu tin tưởng mỗi câu mình nói đều là sự thật, diễn rất chân thật. Nhưng thỉnh thoảng Chân Ý sẽ ngắt lời. Mặc dù đã chuẩn bị và lường trước mọi câu hỏi, cô vẫn hàm hàm giận dữ ngăn chặn, đưa ra mấy lời tố cáo như “Không liên quan đến vụ án”, “Xâm phạm quyền riêng tư”...

Tống Y biết, Chân Ý cố ý di dời sự chú ý của cảnh sát; hơn nữa cô thông minh lại cẩn thận, toàn ngắt ngang những câu hỏi có vẻ vi diệu nhưng thực tế không quan trọng.

Cuộc thẩm vấn dần đi vào trọng điềm: “Cô rời sảnh đi tới khúc quanh hành lang để làm gì?”

“Uống nhiều rượu nên đi vệ sinh.” Tống Y đáp. Hôm đó cô ta đã uống rượu, nhưng không nhiều lắm. Lúc Chân Ý sắp xếp đáp án, lý do này có căn cứ thực tế, không xem là nói dối, rất phù hợp với lẽ thường và hoàn cảnh ở quán bar, còn có thể làm tiền đề cho đoạn sau.

“Cô có nghe thấy tiếng động kỳ lạ không?”

“Hộp đêm rất âm ỉ, đâu đâu cũng có âm thanh. Tiếng động nào gọi là kỳ lạ?” Ném trả lại vấn đề cho đối phương, không trả lời thẳng, cũng không nói dối.

Cảnh sát Lâm giải thích: “Tiếng kêu thảm, rên rỉ hay đánh nhau của đàn ông.”

Tống Y cau mày nhớ lại: “Lúc ấy tôi say khướt nên không rõ lắm. Ở quán rượu những âm thanh này quá bình thường, cho dù thật sự nghe thấy cũng không có ấn tượng.” Đúng cách thức hợp lý để mở rộng và mơ hồ hóa phạm vi vấn đề.

“Trong camera, cô nhìn thoáng qua hành lang phát sinh vụ án. Có thấy ai khả nghi không?”

“Loại người nào được xem là khả nghi?”

“Vội vã.”

“Đăng đó có phòng vệ sinh, vội vã cũng không gây chú ý.”

Cảnh sát Lâm phát giác mình bị xoay vòng, hỏi thẳng: “Miêu tả tất cả những gì cô thấy.”

“Hành lang rất tối, tôi chỉ nhìn thoáng qua nên không chắc lắm.”

“Nói như vậy, cô đã nhìn thấy người rồi à?”

“Tôi nhìn thấy một cái bóng.” Tống Y nhìn thấy người, nhưng chỉ thấy cái bóng trên tường. Chân Ý nói: Tránh nặng tìm nhẹ.

“Có thấy rõ khuôn mặt của kẻ đó không?”

“Tôi không nhận thấy cái bóng kia có ấn tượng đặc biệt gì.” Chân Ý nói: Phủ nhận như vậy có thể tránh bị coi là nói dối.

Cảnh sát không hề nhận ra.

Sau một loạt câu hỏi vẫn không có thông tin gì hữu ích. Tống Y thành công để lại cho cảnh sát hình ảnh Chân Ý cố ý xây dựng: hờ hững, đạo đức kém, trọng danh dự, không muốn gây chuyện. Như vậy, hành vi ban đầu không chịu phối hợp nhưng sau đó lại dẫn luật sư tới giữ thể diện sẽ trở thành hợp lý.

Nhưng trước khi kết thúc, cảnh sát nói: “Cô Tống say rượu nhớ không rõ, nhưng có lẽ có ấn tượng trong tiềm thức.”

Câu nói đột phát này không có đáp án tiêu chuẩn, Tống Y nhìn Chân Ý cầu cứu. Chân Ý hỏi: “Vì thế?”

“Cô Tống có bằng lòng phối hợp với chúng tôi, đánh thức ký ức trong tiềm thức không?”

Tống Y không hiểu: “Là thứ gì thế?”

Cảnh sát vừa định giải thích, Chân Ý đã đứng phất dậy: “Tuyệt đối không thể!”

Trước khi đến đây, cô không ngờ rằng trở ngại thật sự lại là Ngôn Cách.

Cảnh sát Lâm: “Để cô ấy nói chuyện với chuyên viên của chúng tôi, chỉ khơi dậy trí nhớ và...”

“Thôi miên à?” Chân Ý mạnh mẽ ngắt lời. “Phán định vụ án liên quan đến mạng người bằng trò hề không có quy củ này ư? Ai có thể bảo đảm thức trong tiềm thức chắc chắn là sự thật? Nếu đưa ra yêu cầu vô lý nữa tôi sẽ khởi tố.”

Tống Y sững sốt, khởi tố cảnh sát ư? Cô ta đâu muốn gây phiền toái. Nhưng cảnh sát Lâm đã ngậm miệng.

Lúc cần nhớ lại hiện trường vụ án để tìm kiếm manh mối, thôi miên nhân chứng thường có thể phát huy tác dụng ngoài sức tưởng tượng. Nhưng phương pháp này không được ghi nhận, không có trình tự bảo vệ, không thể cưỡng chế thi hành. Với thái độ dửng dưng của Tống Y, khuyên hết lời cũng không thể khiến cô ta tự nguyện. Huống chi, có lẽ trong tiềm thức cô ta cũng không thấy rõ. Đành phải bỏ qua.

Chân Ý đi ra khỏi phòng thẩm vấn, đúng lúc Tư Côi đi ra từ phòng quan sát bên cạnh, mặt hai người lạnh tanh, không biểu lộ cảm xúc. Trái lại, Tống Y nhận ra Tư Côi là bạn của Chân Ý, sau một hồi thẩm vấn áp lực cao, tâm thái cô ta nhẹ nhõm hơn, lên tiếng chào: “Xin chào.”

Nhưng Tư Côi lại đáp: “Cô Tống, chúng tôi hy vọng cô trả lời lại những câu hỏi vừa nãy trên máy phát hiện nói dối.”

“Gì cơ?” Tâm trạng của Tống Y thay đổi 180 độ, quay đầu nhìn Chân Ý, trong mắt đầy kháng cự.

Lần này Chân Ý không cự tuyệt thẳng thừng: “Tại sao?”

“Camera của Ecstasy có góc chết, chúng tôi đã mô phỏng lại. Trong đoạn phim phương hướng cô Tống rời đi chính là phòng vệ sinh, nhưng nếu cô ấy rẽ vào khúc ngoặt hành lang từ góc chết, camera sẽ không quay được.”

Tống Y á khẩu. Chân Ý suy tư hồi lâu, bình tĩnh nói: “Tôi bàn với đương sự một chút đã.”

Nói rồi cô kéo Tống Y qua một bên, Tống Y nổi giận ùng ùng gạt tay cô ra, cũng vút bỏ bộ mặt khách sáo thường ngày, thấp giọng cảnh cáo: “Chân Ý, cô thu của tôi bao nhiêu tiền?! Đừng quên cô phải bảo vệ quyền lợi của tôi mọi lúc. Vừa nãy cô chặn họng tên cảnh sát kia thế nào? Bây giờ thấy bạn mình liền

lùi bước ư? Cô không làm được muốn lảng tránh thì cứ nói thẳng, tôi đổi luật sư khác!”

Chân Ý không hề nao núng: “Cô Tống, cô có thể lựa chọn không? Đây là vụ án hình sự và cô bị tình nghi. Chúng ta không đóng phim Mỹ, cô cũng không có nhiều quyền lợi như vậy, dù cô có bằng lòng hay không, họ cũng sẽ tìm cách ép cô. Cô nên lấy làm mừng vì họ không bắt buộc cô thối miên, chỉ vì về mặt kỹ thuật khó có thể thao tác mà thôi.”

Tống Y sầm mặt mở điện thoại: “Tôi tìm người quen.”

Chân Ý hừ một tiếng: “Người chết là Lâm Tử Dục đấy.”

Cô ta nào có người quen tai to mặt lớn như vậy? Tống Y dừng lại, cắn răng: “Cảnh sát không tìm được hung thủ, muốn biến tôi thành người chết thay sao? Chúng cứ nghi ngờ tôi ở đâu? Không cần cho cô xem để cô phán đoán thì đã đối xử với tôi như vậy rồi à?”

“Luật sư có thể tiếp xúc với chứng cứ, với điều kiện tiên quyết là cô bị khởi tố hình sự.” Chân Ý nói.

Trước cơ quan chấp pháp, thật ra luật sư và cá nhân đương sự đều nằm ở thế yếu.

“Có phải nếu bị phát hiện nói dối thì tôi xong đời rồi không?”

“Không phải, phát hiện nói dối chỉ có thể hỗ trợ và tham khảo, không thể làm chứng cứ để kết án. Đừng sợ. Những đáp án tôi sắp đặt cho cô là lảng tránh chứ không phải nói dối, không phát hiện được gì đâu.”

“Ngộ nhỡ...”

“Cho dù phát hiện cô nói dối, cũng đơn giản là cô không chịu miêu tả chân dung hung thủ thôi. Tình huống xấu nhất là cảnh sát lại bắt đầu làm phiền, cô không sống yên ổn được. Hướng chi...” Ánh mắt Chân Ý kiên định. “Cô không phạm sai lầm, nên hãy tin tưởng tôi, không có việc gì đâu.”

Tống Y bị cô thuyết phục, từ từ bình tĩnh trở lại, hít sâu rồi gạt đầu.

Chân Ý đi qua nói với Tư Côi rằng cô ta đã đồng ý. Tư Côi xoay người đẩy cửa phòng quan sát, nói vào trong: “Thầy Ngôn, có thể rồi.”

Cách gọi “thầy Ngôn” này khiến Chân Ý hơi sững sốt, lơ đãng lơ đầu nhìn vào trong, một bóng lưng màu trắng cao cao thấp thoáng nơi ấy. Chân Ý đã quá quen thuộc, khẽ hỏi Tư Côi: “Đó là chuyên gia phát hiện nói dối à?”

Tư Côi không lên tiếng.

“Tớ không hỏi cậu với tư cách luật sư. Hơn nữa, tớ biết anh ấy chắc chắn không phải là chuyên gia.”

“Bác sĩ nghiên cứu, cần số liệu sinh lý lúc phát hiện nói dối. Nhưng cậu yên tâm đi, có người giúp đỡ anh ấy trong công tác chuẩn bị, rất chuyên nghiệp.”

Anh ấy cũng từng nghiên cứu về phát hiện nói dối, rất đa tài, cũng giống cậu đó, có thể làm tốt cảnh sát mà cũng có thể làm tốt luật sư.”

Chân Ý chú ý tới chiếc máy trong phòng. Trên bàn đặt một màn hình hình chữ nhật cỡ lò vi sóng, trên đó là mấy đường thẳng phát sáng; đèn chỉ thị nhấp nháy. Đó là máy phát hiện nói dối ư?

Chân Ý vô cùng mê mẩn, trong tầm mắt lại một lần nữa xuất hiện cái bóng màu trắng kia.

Cánh cửa được kéo ra, Ngôn Cách đứng trước mặt cô. Vẫn là anh trong ký ức, vẻ bề ngoài của anh tự hình thành phong cảnh, gương mặt tuấn tú không chút gọn sóng; phong thái thâm sâu tĩnh lặng, như thể đêm thu lặng gió.

Điều khác biệt chính là anh đeo cặp kính không gọng cực mỏng, điểm tô phần nào phòng độ cầu người trí thức, rất tài trí kiêu ngạo. Cặp kính làm voi bớt khí chất xa cách của anh, trông dịu dàng dễ gần hơn xưa một chút, Chân Ý không quen lắm.

Nhìn thấy anh, cảm xúc bùng bột trong lòng Tống Y lập tức tiêu tan. Nghe nói anh chịu trách nhiệm phát hiện nói dối, cô ta lập tức nho nhã lễ độ hẳn lên: “Làm phiền rồi.” Sau đó yếu điệu đi vào phòng quan sát. Chân Ý ghen lời, quả nhiên ngoại hình đẹp dễ làm việc. Phí công vừa nãy cô nói gây cả lỗi.

Cô đi lướt qua Ngôn Cách, hỏi: “Mắt anh sao thế?”

Anh lật xem mấy trang tài liệu, nghe vậy liếc mắt sang. Sau lớp kính mỏng, mắt anh bình lặng như nước, nhìn cô nửa giây rồi phớt lờ.

Chân Ý khẽ hừ. Anh đã hơi cúi đầu xuống, nghiêm túc đọc trang giấy trong tay. Người đàn ông trong lúc tập trung luôn có sức hấp dẫn bẩm sinh, Tống Y ghé tới, thấp thỏm nhìn Ngôn Cách, cất giọng dịu dàng: “Tôi rất hồi hộp, cảm xúc này có thể bị phán định là nói dối không?”

Đầu mày Chân Ý giật giật: Ve vãn có thể chú ý trường hợp không hả?

“Hồi hộp và nói dối có điểm khác biệt...” Vậy mà Ngôn Cách lại kiên nhẫn giải thích về mặt kỹ thuật cho Tống Y.

Giọng anh vốn trầm thấp, thuật ngữ xa lạ nghe có vẻ cũng không lạnh lẽo. Nói khoảng một phút, Chân Ý bỗng nhiên ý thức được, dù là lúc hai người yêu đương năm đó, anh chưa từng nói với cô lời nào dài như vậy, lần nào cũng chỉ có vài từ ít ỏi, mất một hai giây. Cứ như nói thêm với cô một chữ sẽ chết vậy.

Sau khi Tống Y hiểu rõ, Ngôn Cách đưa cho cô ta một danh sách những điều cần chú ý, nội dung đại khái là nếu cô ta nói thật, kết quả kiểm tra sẽ có lợi cho cô ta; nếu nói dối sẽ gây bất lợi cho cô ta. Điều cuối cùng: Kiểm tra tâm lý hoàn toàn là tự nguyện, người bị kiểm tra có quyền từ chối và kết thúc quá trình kiểm tra giữa chừng. Dĩ nhiên, những lời này chỉ là hình thức.

Ngôn Cách ra hiệu cho Tư Côi, cô đeo thiết bị cảm ứng nhịp thở, huyết áp... cho Tống Y, còn kẹp điện cực lên ngón áp út của cô ta.

Chân Ý chăm chú nhìn chiếc máy đồ thị trên bàn, có một đường ngang nhấp nhô lên xuống. Cô không hiểu ý nghĩa của nó, nhưng Ngôn Cách nhìn không chớp mắt, không nói một lời.

Chuẩn bị xong xuôi, Tư Côi lùi lại đứng trong góc cùng với Chân Ý, Chân Ý cho rằng Ngôn Cách sẽ bắt đầu hỏi, nhưng anh lại nhìn về phía cô: “Chọn một trong các số từ 1 đến 9, không cần nói với tôi.”

Chân Ý mím môi.

“Chọn xong chưa?”

Chân Ý gật đầu.

“Nói nhỏ cho cô ấy biết.” Anh chỉ Tống Y.

Chân Ý đi qua ghé vào tai Tống Y, khẽ nói: “7.”

“Đầu tiên kiểm tra phản ứng, theo dõi đồ thị phản ứng sinh lý của cô.” Ngôn Cách nói một câu mà Tống Y nghe không hiểu, dặn dò: “Tôi sẽ hỏi cô con số mà cô ấy nói, dù tôi hỏi số nào cô cũng trả lời là “Không”, hiểu chưa?”

“Ừ.”

“Là 1 à?”

“Không.”

Ngôn Cách hỏi từ 1 đến 9, Tống Y đều bình tĩnh phủ nhận. Chân Ý vẫn quan sát nét mặt và động tác của cô ta. Sau quá trình huấn luyện cũng cố ngày hôm qua, không hề có bất kỳ điều gì khác thường. Chân Ý nghĩ, có lẽ cô ta trở thành cao thủ nói dối rồi.

Nhưng Ngôn Cách quan sát màn hình trong chốc lát, nói: “Là 7.”

Thân thể Tống Y cứng đờ, không nhúc nhích. Song trong nháy mắt Ngôn Cách nói ra đáp án, Chân Ý thấy trên màn hình có một đường thẳng vọt lên.

Ngôn Cách: “Có gì không thích ứng à?”

Tống Y nhếch khóe miệng: “Không có, cảm thấy rất thần kỳ.”

“Vì thế, nói dối sẽ gây bất lợi cho cô.” Giọng anh rất lạnh nhạt, ánh mắt cũng hờ hững, lướt qua người Chân Ý.

Không biết tại sao, trái tim cô thót lên một nhịp, có dự cảm không mấy tốt đẹp.

Tống Y: “Biết rồi.”

“Vậy chúng ta bắt đầu.”

Căn phòng yên ắng, chỉ có Ngôn Cách và Tống Y một hỏi một đáp.

Chân Ý vốn tưởng rằng nhân viên phát hiện nói dối sẽ gây áp lực cho người bị kiểm tra bằng giọng nói và ngôn ngữ cơ thể, nhưng Ngôn Cách không làm

thể. Trước sau ngữ điệu của anh vẫn bình ổn, giọng nói trầm thấp, không lên xuống; thái độ cũng rõ ràng, không hề có cử chỉ mờ ám.

Anh không nhìn máy phát hiện nói dối mà nhìn Tống Y: “Cô tên là Tống Y?”

“Phải.”

“Rạng sáng ngày Hai mươi tám tháng Tư, cô ở quán bar thuộc hộp đêm Ecstasy?”

“Phải.”

“Cô là người thành phố K?”

“Không.”

“Cô đến Ecstasy vì có bạn hẹn?”

“Không.” Hơi ngập ngừng.

“Cô đến Ecstasy là do vừa khéo đi ngang qua, tình cờ phải không?”

“...Không.”

“Cô đến hộp đêm một mình?”

“Phải.”

“Cô là diễn viên?”

“Phải.”

“Đây là lần đầu tiên cô tới Ecstasy?” (Khi này cảnh sát thẩm vấn không đưa ra câu hỏi này, hiện giờ Tư Côi đang ghi chép.)

“Phải.” Hơi do dự.

“Cô thành thật trả lời câu hỏi của tôi phải không?”

“Phải.”

“Hôm đó cô uống rượu ở Ecstasy phải không?”

“Phải.”

“Cô uống rượu trắng?”

“Không.” Trả lời rất nhanh.

“Cô uống vang đỏ?”

“Không.” Tốc độ chậm lại.

“Cô uống bia?”

“Không.”

“Cô uống cocktail?”

“Phải.” Chần chừ.

“Cô lo lắng tôi sẽ hỏi vấn đề khác phải không?”

“Không.” Ngắc đầu, mở to hai mắt.

“Cô uống một ly rượu?”

“Không.” Trả lời rất nhanh.

“Cô uống hai ly rượu?”

“...”

“Cô cho rằng máy phát hiện nói dối rất thần kỳ?”

“Phải.”

“Cô uống hai ly rượu?”

“...Phải.” Ngập ngừng rất lâu.

“Hai ly cocktail khiến cô say đến mức mơ hồ?”

“...Tôi...” Không trả lời.

Chân Ý cúi đầu vuột xương mày.

Dù không thông thạo cô vẫn có thể cảm nhận được: Cứ tiếp tục như vậy, từng việc nhỏ không đáng kể mà họ giấu giếm (thậm chí bao gồm những chuyện Chân Ý không ngờ tới) sẽ bị hỏi ra hết.

Cô không may may biết về kỹ thuật phát hiện nói dối, là cô sơ sót. Ngôn Cách đến có chuẩn bị. Anh không chỉ là nghiên cứu viên cần số liệu sinh lý, vừa đến đây anh đã khổng chế tình hình. Rất có thể người đề xuất việc phát hiện nói dối không phải là cảnh sát và Tư Côi, mà chính là anh.

Vừa rồi Tư Côi nói cảnh sát đã mô phỏng vị trí đi lại của Tống Y trong camera, ánh chỉ cô ta bị tình nghi, ép cô ta kiểm tra nói dối. Nghĩ kỹ lại, thật ra thì không đúng. Chỉ dựa vào điều này, cô ta không thể bị coi là nghi can được.

Rõ ràng là bị lừa rồi.

Quá trình vấn đáp vẫn tiếp tục: “Cô hiểu rõ nếu cô nói dối, máy phát hiện nói dối sẽ có phản ứng phải không?”

“Phải.” Tống Y lo lắng, nhìn Chân Ý cầu cứu. Nhưng Chân Ý không thể nghĩ ra đối sách trong chốc lát.

“Lúc đi qua khúc ngoặt hành lang, cô nhìn thấy một cái bóng phải không?”

“Phải.” Trả lời rất nhanh.

“Cô bị cận thị?”

“Không.” Trả lời rất nhanh.

“Hôm đó cô đi giày thể thao?”

“Không.” Trả lời rất nhanh.

“Hôm đó cô đi giày cao gót?”

“Phải.”

“Cô cảm thấy cái bóng kia là trẻ nhỏ?”

“Không.”

“Cô cảm thấy người kia là thanh niên?”

“Phải.”

Chân Ý hít vào, cô muốn dùng ánh mắt nhắc nhở Tống Y: Ngôn Cách đã lên trao khái niệm.

Nhưng Tống Y trả lời quá nhanh, vấn đề đã được hỏi xong. Chân Ý thật sự không ngờ rằng mảnh khóc cô dùng trên tòa án lại khiến người ủy thác của mình ngã vào tròng.

“Khi đó cô cảm thấy người kia đáng nghi?”

“Không.”

“Sau khi vụ án xảy ra, cô cảm thấy người kia đáng nghi?”

“Phải.”

“Thật ra cô có ấn tượng với người đó phải không?”

“...” Sừng sốt.

Chân Ý cúi đầu, phân tích logic, chặt chẽ và tuân tự như vậy, quả thật rất khó nói dối.

“Hôm đó cô đi giày đế bằng thời trang?”

“Không.”

“Cô là người mẫu?”

“Phải.”

“Thật ra cô có ấn tượng với người kia?”

“...”

“Cô nhìn rõ phải không?”

“...”

“Cô có say không?”

“...”

Tống Y nhắm mắt cắn môi. Dù không trả lời cô ta cũng biết, lời nói dối đã bị bóc trần.

Tư Côi cúi đầu định ghi chép; Chân Ý chợt lóe lên sáng kiến, lập tức ngăn lại: “Ban nãy cảnh sát Tư nói, phát hiện nói dối chỉ lặp lại những vấn đề đã hỏi

cô Tống trong phòng thẩm vấn. Nếu cô Tống là nghi phạm hãy đưa chúng cứ ra đi!”

Cô nhìn Tống Y chăm chăm.

Tống Y hiểu, cô ta vẫn chưa phải là nghi phạm, nhưng cảnh sát muốn phán định từ quá trình phát hiện nói dối. Cô ta phản ứng quyết liệt hơn: “Các người lừa tôi, tôi không kiểm tra nữa. Nghi ngờ tôi thì bắt tôi đi.” Vừa nói vừa ra sức giật thiết bị và dây điện trên người mình.

Chân Ý: “...”

Diễn quá sâu rồi... Để tránh phiền toái không cần thiết, cô ta vẫn phải tiếp tục, không thể quá cứng với cảnh sát được...

Quá trình phát hiện nói dối bị ngắt ngang.

Ngôn Cách nhìn sang, đằng sau tròng kính mỏng, ánh mắt anh vô cùng lạnh nhạt: “Cô nói như vậy?”

Tư Côi khẩn trương và lúng túng, cứ như học sinh mắc lỗi vậy: “Xin lỗi thầy Ngôn, có lẽ tôi nói sai rồi.”

Nhưng Chân Ý biết đây là lời nói khách sáo, tuyệt đối không phải nói sai. Thật ra lúc này đưa ra kháng nghị cô cũng không nắm chắc lắm. Nếu cảnh sát cưỡng chế, các cô không thể dây dưa. Nhưng cô cho rằng bản tính kiêu ngạo từ cốt tủy của Ngôn Cách sẽ không cho phép.

Ngôn Cách cụp mi mắt suy tư. Chuyện phát hiện nói dối tạm thời chỉ có bốn người trong phòng biết.

Cuối cùng anh nói với Tống Y: “Tôi sẽ không ghi lại hai vấn đề tôi vừa hỏi cô.” Anh nhìn Tư Côi, cô lập tức gật đầu tỏ vẻ tuân thủ.

“Tôi sẽ không hỏi những vấn đề phát triển từ hai câu hỏi kia. Như vậy được rồi chứ?”

Tống Y cũng biết không còn lựa chọn, nhưng ít ra đã tranh thủ được một vài lợi ích, cô ta nhẹ nhõm phần nào: “Được, cảm ơn anh.”

“Cô tên là Tống Y?”

“Phải.”

Lượt thứ hai, Ngôn Cách lặp lại tất cả vấn đề vừa hỏi, trừ hai câu cuối. Có điều, lần này anh đã điều chỉnh thứ tự của câu hỏi không liên quan và câu hỏi có liên quan. Giống với lần trước, đồ thị điện tích da, nhịp thở, huyết áp, mạch đập... không có gì khác thường, không có thay đổi sinh lý rõ rệt.

Nhưng Chân Ý không hề thả lỏng. Cô đoán được, sau khi dùng logic moi ra vài chuyện, Ngôn Cách sẽ đảo lộn thứ tự câu hỏi để xác nhận lại, đồng thời anh đang chậm rãi suy tư, sắp đặt câu hỏi cho lượt tiếp theo.

Chân Ý nghi ngờ, không hỏi có say rượu, ý thức có tỉnh táo hay không, không hỏi có nhìn thấy kẻ đáng ngờ hay không, còn có thể hỏi gì chứ?

Ngôn Cách nhanh chóng khiến cô mở rộng tầm mắt.

Lượt thứ ba bắt đầu.

“Cô biết nạn nhân?”

“Phải.” Trả lời rất nhanh.

“Cô hiểu rõ nạn nhân?”

“Phải.”

“Cô thích lên mạng?”

“Phải.”

“Khi nạn nhân còn sống, cô ra tòa làm chứng chống lại anh ta?”

“Phải.”

“Đêm đó, cô thấy anh ta trong hộp đêm?”

“Phải.” Chậm lại.

“Cô thấy anh ta ở quầy bar?”

“Không.” Nhanh chóng.

“Cô thấy anh ta ở sàn nhảy?”

“Phải.” Chậm rãi.

“Anh ta rất cao?”

“Không.”

“Hai người nhảy mặt đối mặt phải không?”

“Phải.” Từ tốn.

“Cô từng đọc tin tức không hay về anh ta trên mạng?”

“Phải.” Đáp nhanh.

“Cô đã gặp anh ta một lần tại phiên tòa xét xử?”

“Phải.”

“Bình thường cô sẽ có ấn tượng với người mình từng gặp một lần?”

“Không.”

“Cho dù cô không biết Lâm Tử Dục, nhưng cô đã thấy hình của anh ta trên mạng?”

“Phải.” Đáp chậm.

“Thế nên, dù cô có khắc sâu ấn tượng hay không, lúc nhìn thấy anh ta ở sàn nhảy, cô liền biết anh ta là Lâm Tử Dục?”

“...Phải.”

“Sau khi anh ta chết, cô chú ý đến tin tức trên mạng phải không?”

“...Phải.” Rất chậm.

“Cô đã bình luận?”

“Không.” Rất nhanh.

“Cô đã chia buồn?”

“...Không.”

“Cô đã chúc mừng phải không?”

“...Phải.” Cau mày, đáp chậm.

“Xét trên hành vi trước kia của anh ta, cô cảm thấy anh ta chết không đáng tiếc phải không?”

“...Phải.” Máy đồ thị không có gì dị thường, cô ta nói thật.

Chân Ý cũng ghét Lâm Tử Dục, cô cũng rất hờ hững với cái chết của hắn, nhưng bây giờ nghe Tống Y trả lời rõ ràng như vậy, cô vẫn thấy có áp lực đạo đức.

“Dù anh ta chết rất thảm, cô cũng không cảm thấy đồng tình?”

“Phải.”

Chân Ý ngẫm nghĩ. Ngôn Cách đang thăm dò nguyên nhân Tống Y không muốn làm chứng chỉ ra nghi phạm ư?

“Anh ta đã chết, cô không có cảm giác gì phải không?”

“...Phải.” Nhẹ nhàng nắm tay lại, trả lời chậm rãi. Trên màn hình, điện tích da có biểu hiện khác thường, đường thẳng vút lên cao. Tống Y không nhìn thấy màn hình, nhưng có thể nhận ra manh mối từ vẻ mặt kinh ngạc của Chân Ý.

“Anh ta đã chết, cô rất đau buồn phải không?”

“Không.”

“Anh ta đã chết, cô rất vui vẻ?”

“Không.” Đồ thị điện tích da vọt lên rất nhiều.

“Cô hận anh ta?”

“Không.” Lắc đầu, đồ thị nhịp thở, mạch đập đều tăng cao.

“Cô cho rằng Lâm Tử Dục và đám bạn thật sự cưỡng hiếp Đường Thường?”

“Phải.” Trả lời rất nhanh, đồ thị trở lại bình thường.

“Anh ta đã từng xúc phạm cô?”

“Không.” Trả lời thật nhanh, đồ thị bình thường.

“Cô giết anh ta?”

“Không.”

“Thật ra cô rất cảm kích kẻ giết anh ta, nếu cô có thể giúp hung thủ, cô sẽ sẵn lòng?”

“Không.” Căn răng, điện tích da xuất hiện dị thường.

Chân Ý nhìn chăm chăm màn hình thay đổi trong nháy mắt, tinh thần tập trung cao độ.

Ngôn Cách hờ hững, nhìn thẳng vào mắt Tống Y vài giây rồi nhanh chóng đưa ra câu hỏi kiểm tra cuối cùng:

“Cô cảm thấy hung thủ lần này nên bị trừng phạt?”

“Phải.” Ngồi thẳng, nhịp thở dị thường.

“Nếu là cô, cô sẽ thả hung thủ phải không?”

“Không.” Mở to mắt, điện tích da thay đổi đột biến.

“Trước khi nạn nhân bị giết, cô đã biết anh ta sẽ chết?”

“Không!” Cô ta tức giận nhìn Ngôn Cách chăm chăm, toàn bộ đồ thị lại vọt lên.

“Thật ra cô biết hung thủ?” Bản chất chuyển đổi thẳng từ không phối hợp làm chứng trở thành giấu giếm bao che? Chân Ý sững sờ.

Mặt Tống Y tái mét, mím chặt môi không trả lời, nhưng từng tuyến đồ thị đều cao vọt lên. Bỗng dưng cô ta bất chấp, đưa tay giạt hết thiết bị cảm ứng nhịp thở trên bụng và ngực.

Không khí căng thẳng. Căn phòng im lặng như tờ, chỉ có tiếng lách cách của thiết bị kiểm tra nói dối.

“Câu hỏi cuối cùng.” Ngôn Cách làm như không nhìn thấy sự chống đối của cô ta, bình tĩnh nói: “Cô đã từng bị cưỡng bức hay hiếp dâm tập thể phải không?”

“Khốn khiếp!” Tống Y thét chói tai, mặt đỏ au đứng phắt dậy, thiết bị đo huyết áp và nhịp thở rơi hết, song điện cực vẫn gắn trên đầu ngón tay. Trên máy đồ thị có một đường thẳng dao động kịch liệt.

Chân Ý rất bình tĩnh, nhìn chăm chăm khuôn mặt vặn vẹo dưới con phần nộ của Tống Y: Trong vụ án này, cô ta không chỉ là nhân chứng!

Không thân quen với nạn nhân thì không có động cơ giết người ư? Không, còn một động cơ nữa gọi là trả thù xã hội. Giờ đây cô ta đã là nghi phạm!

Tống Y thấy Chân Ý không nói gì, con ngươi như muốn rớt ra, gào lên giận dữ: “Chân Ý, cô là con khốn! Cô là luật sư của tôi mà cứ để tên đốn mạt này đá kích tôi, bôi nhọ tôi ư? Không phải cô giỏi lắm sao? Là giả dối! Đều do cô vô dụng nên Đường Thường mới chết. Bây giờ cô còn muốn hại chết tôi! Cô muốn làm luật sư nổi tiếng, bản lĩnh của cô ở đâu rồi!”

Thấy Tổng Y mắt không chế, Tư Côi ấn cô ta xuống ghế.

Máy kiểm tra nói dối in biểu đồ sinh lý lên trang giấy, phát ra những tiếng “tạch tạch”.

Chân Ý vẫn im lặng, nhưng ánh mắt lạnh tanh.

Tổng Y, tôi đã nói rồi, đừng giấu diếm tôi. Tôi là luật sư của cô, dù cô thật sự giết người tôi cũng biện hộ cho cô, đập lên đạo đức của tôi biện hộ cho cô! Tôi chỉ có một yêu cầu với cô mà thôi! Đừng giấu diếm. Nhưng cô thậm chí không làm được dù chỉ một việc duy nhất!

Năm nay thành phố K mưa nhiều hơn những năm trước. Đầu tháng Năm, bầu trời xanh thẳm bất ngờ. Mưa phùn như chốn Giang Nam, hoa anh đào trong vườn lìa cành phủ đầy mặt đất.

Pha một ấm trà, Chân Ý ôm máy tính bảng ngồi trên chiếc ghế mây trước cửa sổ bằng gỗ.

Dù có căn hộ riêng, nhưng mỗi khi gặp phải vấn đề khó giải quyết cô đều tới căn nhà nhỏ của ông nội theo thói quen, hoặc nghe ông nội nói mấy lời sáng suốt, hoặc cứ lặng thinh ngồi tại nơi sâu thẳm mang màu xanh biếc giữa trường học này, rời xa ồn ào náo động. Hôm nay thím Trương đưa ông nội đi kiểm tra sức khỏe rồi, chỉ còn một mình cô.

Cô tra google từ khóa “Ngôn Cách”, hơi giật mình. Những từ gợi ý tra cứu lộn xộn đủ thể loại: nhân cách, trị liệu, tâm thần, y học, thần kinh, lâm sàng, cổ vấn, sinh lý, thôi miên, thuật, học... Cô không tài nào hiểu hết được.

Mà kỳ lạ thay, có N gợi ý tra cứu trên mạng nhưng không hề có thông tin chính thức.

Có trang Wikipedia viết bằng giọng điệu vô cùng bình dân. Họ miêu tả anh thiên phú dị bẩm thế nào với thái độ ngưỡng mộ và chủ quan, nói rằng từ thời niên thiếu anh đã nuôi chí làm bác sĩ ngoại khoa não, đi Mỹ học y. Không chỉ nghiên cứu học tập về Y học thần kinh, anh còn học thêm Triết, điếm bài tập toàn A. Còn nói Triết học đã giúp anh ngẫm lại về sự đời, quyết định đào sâu tiềm thức con người, đào sâu mối quan hệ thần bí giữa sinh lý và tâm lý. Hơn nữa, nhờ nền tảng Y học xuất sắc của mình, anh đã nghiên cứu mối liên hệ giữa thần kinh và tâm thần, tâm lý và hành vi từ cả hai góc độ sinh lý và tâm lý, có đóng góp lớn trong phương diện thôi miên chữa bệnh tâm thần.

Sau khi nhẩn nại đọc hết cả một trang tiếng Anh kiểu Trung tòi tệ, Chân Ý á khẩu: Đang viết tiểu thuyết đó hả? Vậy mà cô lại đọc cả đồng truyện cười và mấy điều lý thú trái ngược với tính cách của anh này. Quả nhiên là thời đại ai ai cũng có thể thao túng bách khoa toàn thư.

Chiếc điện thoại cũ kỹ đồ chuông réo rất. Cô xỏ dép đứng dậy khỏi ghế mây, trong tay cầm máy tính bảng, cô nhắc điện thoại nghiêng đầu kẹp bên tai, giọng thờ ơ: “Xin chào?”

Bên kia ngập ngừng một lát, tiếng nói rất nhẹ: “Chân Ý?”

Tim cô đập thót, có lẽ vì trong điện thoại nên giọng anh cực kỳ trầm ấm êm ái, gọi tên cô.

Ngoài cánh cửa sổ gỗ, cơn gió thổi qua ngọn cây anh đào.

Cô cất giọng đều đều: “Anh tìm ông nội em à?”

“Ừ, tôi hẹn ba giờ sang thăm hỏi giáo sư Chân, không biết giáo sư có nhà không?”

Chân Ý nhíu mày, ông nội chưa bao giờ lỡ hẹn, sao lần này lại quên mất nhỉ.

“Có nhà.” Cô không chút nghĩ ngợi, nhanh chóng nói dối.

“Cảm ơn.” Anh không nghi ngờ, cúp điện thoại.

Hôm đó ở Cục cảnh sát anh đã tặng cô một bát ngò, ít nhất cô nên mời anh uống ly trà đá để lễ mới phải.

Chân Ý lấy thêm gỗ chống cửa sổ, mang dụng cụ pha trà từ trong phòng sách của ông nội ra, đặt trước cửa sổ, thay nước trong ấm trà rồi đun lại. Bố trí xong xuôi hết thấy, kim đồng hồ chỉ 2 giờ 50 phút.

Nước trong ấm yên phận mà thông thả ấm lên, trong sân thoảng đưa mùi hương dịu dịu sau cơn mưa.

Cô ngồi trên ghế mây chờ đợi, mở máy tính bảng tắt tắt cả trang web liên quan đến “Ngôn Cách”, mở tập tin đề tên “Lâm Tử Dục và Đường Thường”.

Hôm đó rời khỏi Cục Cảnh sát, Chân Ý đã mắng Tống Y. Cô ta che giấu sự thật khiến họ không kịp trở tay trước mặt Ngôn Cách. Chân Ý cảnh cáo cô ta, không thể phớt lờ toàn bộ thì dứt khoát giải tán. Hiện giờ Tống Y vẫn chưa thẳng thắn với Chân Ý, nhưng cũng không nói đổi luật sư. Vì thế Chân Ý vẫn phải chuẩn bị ứng đối màn thẩm vấn tiếp theo của cảnh sát.

Cô đoán rằng, đầu mối của cảnh sát cũng không nhiều, nếu không họ đâu cần níu lấy Tống Y trong khi vẫn chưa đưa ra được chứng cứ. Hoàn cảnh ở chốn ăn chơi phức tạp, bao nhiêu người ra ra vào vào, có lẽ nhân viên pháp chứng không tìm ra đầu mối. Nhưng lần kiểm tra nói dối này tiết lộ quá nhiều, mức độ nghi ngờ đối với cô ta tăng vọt.

Mặc dù Chân Ý vẫn chưa biết chi tiết cái chết của Lâm Tử Dục, nhưng trực giác cho thấy có liên quan đến vụ kiện vừa chấm dứt.

Hiện tại những người còn sống và có mối liên quan trực tiếp đến vụ án Lâm Tử Dục và Đường Thường gồm có: Ba tên đồng phạm, Ngô Triết (bạn trai), Đường Vũ (em gái) và bố mẹ của Đường Thường. Chân Ý không thể tiếp xúc với ba tên con ông cháu cha kia. Mà bây giờ cô không thể tới nơi Ngô Triết đang ở... Phải bắt tay từ Ngôn Cách thôi.

Đồng hồ quả lắc dậy tiếng “búng boong”, âm thanh vang vọng trong căn nhà nhỏ. Chân Ý hoàn hồn, ba giờ rồi. Tiếng chuông vừa dứt, ngoài cửa sổ vang tiếng “kẽo kẹt” trầm bổng, có người đẩy cánh cổng ngoài sân. Chân Ý ló đầu ra nhìn.

Ngôn Cách vào sân, đứng bên song cửa cầm khăn lau tay. Người tùy tùng che ô đen đứng ngoài ngõ chứ không theo vào.

Mưa bụi rơi lất phất trên người anh. Anh mặc chiếc áo khoác mỏng kiểu hải quân, cổ áo dựng thẳng, trông anh càng cao lớn.

Anh lau khô tay, đi về phía căn nhà nhỏ.

Chân Ý đứng dậy, khi cô kéo cửa ra, anh vừa lúc bước lên thềm đá tới cửa. Đối diện nhau, Chân Ý bỗng chốc bị bóng dáng cao cao của anh bao phủ.

Hai người đứng quá gần, mặt đối mặt nhìn nhau nửa giây, Chân Ý lúng túng vội tránh ra: “Mời vào.”

“Cảm ơn.” Hôm nay anh không đeo kính, lại trở về với phong thái vốn lạnh lạnh của mình.

Anh ngồi trước cửa thay giày, vừa ngược mắt lên, ánh mắt dừng ở đôi dép vải bông màu đen giặt tới bạc màu, đó là dép của ông nội. Chân Ý thảm than không ổn. Anh ngẩng đầu lên, lảng lảng nhìn cô, ánh mắt rất hồ hững, thậm chí không thể nhìn ra vẻ chất vấn.

Chân Ý cười tươi rói, để lộ hàm răng trắng sáng: “Ông nội ra ngoài rồi, anh uống trà đợi chút nhé.”

“Ừ.” Anh đi dép, đứng dậy vào nhà.

Anh cảm thấy hình như cô không hề thay đổi, nói dối trước giờ không đỏ mặt, luôn nở nụ cười tươi sáng, dáng vẻ thoải mái, vô tư, khẩn thiết, chân thành.

Ngôn Cách cởi nút áo khoác, ngồi thẳng tắp bên cửa sổ, Chân Ý đến ngồi đối diện anh. Trên chiếc bàn mây bày khay trà gỗ hương, đầy đủ dụng cụ xúc trà, gắp trà, rót trà, hãm trà, phẩm trà, tráng trà; không có cảm giác hoa mắt, gọng gàng ngăn nắp, tinh tế tao nhã.

“Nghe nói anh rất sành, không dễ uống trà.” Cô nhìn xuống, bàn tay trắng nõn thon dài cầm thìa, gậy lá trà từ ống tre lấy trà vào phễu hứng trà.

Câu “nghe nói” của cô mang vẻ xa lạ, mà nghe nói ở đâu chứ? Rõ ràng là hiểu được.

Anh không nói câu nào.

Gia tộc của anh quá nhiều phép tắc, từ nhỏ đã nghiên cứu học tập, nghiêm cẩn tuân thủ lễ nghi và lễ giáo, truyền thống và khí khái của gia tộc quyền quý đã ăn sâu vào cốt tủy. Ra ngoài luôn toát lên vẻ cổ xưa không hợp thời.

Anh không nhắc đến với cô, cũng không giải thích về quái gỡ của anh. Đối với cô mà nói, anh vốn phải khô khan tẻ ngắt.

Anh không nói tiếp, cô cũng không để ý.

Ngồi đối diện một lúc lâu, anh vẫn cất lời mà người khách nên có: “Vẫn chưa kịp hỏi, em sống có tốt không?”

“Không thể tốt hơn được nữa.” Cô đáp cực nhanh.

Lại im lặng.

Anh đợi một lát: “Không hỏi tôi à?”

“Nếu anh vẫn bình an, vậy có còn phải hỏi không?” Không biết cô đang nói vui hay là gì.

Anh không nghĩ ngợi gì thêm, cô cũng chỉ mỉm cười; chuyện hỏi han này quả thật không hợp với anh.

Nước trong ấm đun đã sôi, hơi nước vẫn vút giữa hai người. Cơn gió sau mưa thổi tới làm hơi nước tản đi. Mùi hương của lá cây anh đào trong sân hòa với hơi mát lạnh của nước mưa len lỏi vào phòng qua cửa sổ.

“Học từ bao giờ thế?” Ngôn Cách hỏi.

Cô quá hoạt bát ồn ã. Trong ấn tượng của anh, cô không chịu nổi bất cứ thứ gì thanh tịnh, duy chỉ chịu được anh.

“Sau khi tới thành phố K em học từ ông nội. Nhưng em không thích uống trà, lá trà quý giá, pha trà phải chú trọng nhiều thứ... em đều không thích. Thế nên em không chuyên tâm, học cũng không tốt.” Lời nói mang ý cười không hề giả dối.

Cô hơi cúi đầu, khoe môi cong cong như đang tự tìm trò vui với món đồ chơi không thích nhưng không ghét lắm.

Cô hãm trà, châm trà, tráng trà, rót trà vô cùng thành thạo, cuối cùng bung một ly trà nhỏ màu hổ phách óng ánh trong suốt đặt trước mặt anh.

“Học không tốt cho lắm.” Từ ánh nhìn của anh, kỹ năng của cô còn xa mới gọi là đạt, nhưng anh vẫn cầm ly trà nhỏ kia trong lòng bàn tay, nhâm nhi chậm rãi. Cô cười vô tư lự, để lộ lúm đồng tiền nhạt, rót nước lọc đun sôi vào cốc sứ cho mình.

Buổi chiều, trường học rất yên tĩnh, căn nhà nhỏ hai tầng xây bằng gạch đỏ càng tĩnh mịch.

Trước nay Ngôn Cách luôn là người lạnh nhạt an tĩnh đến cùng cực, uống trà cũng im lặng. Không giống Chân Ý, luôn cường điệu phát ra tiếng uống nước sáng khoái vui tươi.

Trong phòng nghi ngút hương trà, ngoài cửa sổ loáng thoáng truyền đến tiếng chuông hết tiết ở trường đại học đằng xa, nhẹ nhàng chậm rãi mà ngăn ngủi.

Chân Ý đặt chén xuống, tiếng sứ và gỗ chạm nhau khẽ vang. “Gặp nhau mấy lần vẫn chưa biết rõ nghề nghiệp của anh.”

“Một lời khó nói hết.” Vẫn là câu nói ấy, hình như anh không có ý để người khác hiểu rõ ham muốn của mình.

“Tư Côi nói anh làm nghiên cứu thì phải?”

“Ừ.”

“Thần kinh lâm sàng, chữa bệnh tâm thần?”

“Ừ.”

“Vậy chắc là bác sĩ phải không? Nhưng không theo cách hiểu thông thường, là bác sĩ nghiên cứu?”

“Ừ.” Anh nhấp một hớp trà.

Chân Ý xoay ly trà, ngắm nghĩ kỹ lưỡng. Mấy đầu đề nghiên cứu sâu xa liệt kê trên Wikipedia đó không thể khái quát bằng từ bác sĩ được: “Ồ, chắc là nhà khoa học.”

“Bác sĩ.” Anh khiêm tốn từ cốt tủy.

Cánh hoa anh đào nhỏ bay vào qua cửa sổ, rơi vào ly trà của Ngôn Cách, gợn sóng lăn tăn. Xưa nay tư thế ngồi của anh luôn thẳng tắp, sống lưng như chiếc thước kẻ, mi mắt sụp xuống, nhìn cánh hoa kia chăm chú, ngữ điệu chậm rãi: “Em muốn hỏi gì?”

“Thầy Ngôn đã biết chuyện của Tống Y từ đầu rồi sao? Cô ấy biết hung thủ, cô ấy có quá khứ khủng khiếp.”

“Không biết.”

“Suy luận trong quá trình à? Sao làm được vậy?” Đôi mắt cô sáng rực: “Lúc luật sư hình sự đưa ra câu hỏi trên phiên tòa xét xử, cần nhìn thấu lời bịa đặt của nhân chứng đối phương, và cả kỹ năng đặt câu hỏi logic nữa, em muốn học.”

“Em không làm công việc này, tôi sẽ không dạy em.”

“Ồ, bây giờ đạo đức của anh trói buộc anh rồi đấy. Hôm qua vạch trần việc riêng tư nhục nhã của Tống Y, anh không nhận thấy không thỏa đáng sao?” Giọng cô nhẹ tênh, nhưng ý giễu cợt lại rõ mồn một.

Đôi mắt đen của Ngôn Cách sâu thẳm, nhìn cô nửa giây rồi hờ hững nói: “Sự thật luôn luôn thỏa đáng.”

“Ừ, thầy giáo bắt đầu lôi Triết học ra rồi.” Chân Ý khẽ nhướn mày, mỉm cười. Thấy cánh hoa trong ly trà của anh, cô hâm nóng một chén khác đưa tới, bung bằng hai tay.

Ngôn Cách nhận lấy ly trà, không nói gì thêm.

Chân Ý chống cằm nhìn anh, rất “tốt bụng” nhắc nhở: “Bởi vì anh mà cô ấy trở thành nghi phạm rồi. Anh đã từng nghĩ bởi vì đủ loại áp lực mà cảnh sát

nóng lòng muốn có kết quả, chứ không phải sự thật không? Chắc anh từng thấy nhiều vụ án oan hay án sai rồi, phía sau vụ án này có dây mơ rễ má phức tạp, anh có thể bảo đảm cô ấy không “bị trở thành hung thủ” không?”

“Không thể.” Anh nhìn cô: “Cho nên?”

“Tôi lo lắng chuyện này sẽ ảnh hưởng đến danh dự của thầy Ngôn đây!” Lúc nói lời này cô còn thật sự nhịu mày, ra vẻ dốc lòng suy nghĩ cho anh, lo âu cất lời than thở: “Nếu tôi đi tìm chân tướng cũng có lợi cho thầy, thầy Ngôn nên tạo điều kiện thuận lợi cho tôi mới phải.”

Anh chậm rãi hớp một ngụm trà: “Em đã nói như vậy, hình như thật sự không thể khước từ.”

“Vậy là đồng ý phải không?” Cô kiềm chế niềm hân hoan mỉm cười vừa phải như chuyên gia đàm phán.

“Nếu là tài liệu nội bộ của cảnh sát thì không có đâu.” Anh sẽ không làm chuyện trái với nguyên tắc.

“Không phải.” Chân Ý rất ân cần đưa cho anh một tấm thẻ, đó là địa chỉ hiện tại của Ngô Triết, bệnh viện tâm thần số 1 thành phố K. Ngôn Cách đưa mắt liếc nhìn, gật đầu.

“Cảm ơn nhé.” Chân Ý cong môi cười. Cô không đi được, nhưng nếu có sự cho phép của bác sĩ Ngôn thì tình hình sẽ khác.

Ngôn Cách hỏi: “Thật ra em không cảm thấy chuyện phát hiện nói dối không thỏa đáng phải không?”

Chân Ý bị anh nhìn thấu, không ngụy biện mà khẳng khái thừa nhận: “Ừm.”

Anh đặt ly trà xuống bàn, cũng đưa cho cô một tấm danh thiếp, cài nút áo khoác rồi đứng dậy: “Không còn chuyện gì nữa, tôi đi trước đây.”

“Ừm.” Chân Ý đáp lời. Cất danh thiếp, cô bỗng phát giác điều bất thường: “Ồ, anh không đợi ông nội em à?”

“Có đợi được không?” Anh thân nhiên, đi ra ngoài mà không quay đầu lại.

Chân Ý đỏ mặt, lúc vào nhà anh đã nhận ra cô nói dối rồi. Vừa nãy cũng vậy, nhưng anh vẫn không vạch trần mà vào nhà uống trà, còn chấp nhận yêu cầu của cô.

“Cảm ơn anh nhé.” Cô hét lên với anh.

Lúc đó Ngôn Cách vừa đẩy cửa ra, cơn gió sau mưa luồn vào từ khe cửa, thổi áo khoác anh tung bay. Nghe vậy, anh không hề dừng lại, kéo cửa rồi đi.